

Chương 6

Bác sĩ An tăng ca làm đêm, vị hôn phu của cô ấy nên đưa cô ấy về nhà thì phải? Chu đáo như vậy, thật sự không giống người lạnh nhạt như anh. Lòng Chân Ý chua xót, cô cúi đầu xuống, giả bộ không quan tâm. Khóe mắt liếc thấy bóng người bên cạnh đã đứng dậy rời đi. Lòng cô chùng xuống từng chút một, sau đó nghe thấy tiếng đóng cửa. Trái tim hoàn toàn lạnh ngắt. Chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ còn một mình cô ngồi giữa hành lang bệnh viện vắng tanh khuya khoắt, thật tĩnh lặng. Chân Ý không biết cảm giác trong lòng mình giờ phút này là gì, hít sâu rồi đứng dậy rời đi một mình. Cô vòng qua hành lang, đi tới bồn rửa tay.

Bệnh viện giữa đêm khuya thật im ắng, có mùi nước sát trùng thoang thoảng. Gần đây cô mới bắt đầu thích mùi này, bởi vì sẽ nghĩ tới bàn tay bác sĩ vô cùng sạch sẽ mà trắng nõn của anh.

Tâm trạng chìm xuống vực sâu, cô đóng vòi nước, đứng dưới ánh đèn trắng xóa, lòng đau đến tê dại, khẽ thở dài: “Ngôn Cách, em còn thích anh đến thế, phải làm sao đây?”

Không có ai nghe thấy lời thổ lộ này. Cô vừa muốn khóc vừa muốn cười, im lặng một giây, cuối cùng lựa chọn nở nụ cười. Cô cười mình thật ngốc, khi xoay người bỗng giật thót. Ngôn Cách đứng ở khúc quanh, lẳng lặng nhìn về phía cô.

Cô sợ đến mức hồn vía suýt nữa lên mây, tập trung nhìn kỹ, lại cảm thấy không đúng ở đâu đó. Thân hình của anh chàng này rất giống Ngôn Cách, gương mặt hao hao đến chín phần nhưng không phải một người. Vẻ mặt của anh ta trông trống rỗng, tròng mắt rất sâu, mang vẻ đề phòng và cảnh giác, không hề nhìn cô mà là phía sau cô.

Anh ta vốn định đi về phía này, nhưng nhìn thấy Chân Ý liền dừng lại, cau mày khó khăn suy nghĩ, cứ như anh ta muốn lấy thứ gì đó nhưng Chân Ý là chướng ngại vật cản đường đi của anh ta vậy. Chân Ý quay đầu lại nhìn, không có gì khác thường cả. Cuối cùng anh ta đưa ra quyết định, dáng vẻ ủ rũ, lặng yên quay trở về. Từ đầu đến cuối không hề chạm mắt Chân Ý.

Chân Ý cảm thấy quái lạ, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lập tức đuổi theo xác định. Thấy anh ta vào phòng làm việc của An Dao, cô chạy tới gõ cửa, không đợi hồi âm đã đẩy cửa đi vào. Ngôn Cách và anh ta đều ở bên trong, An Dao đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm.

Ngôn Cách hơi lúng túng, không biết sao Chân Ý bỗng dưng xông vào đây; anh “Ngôn” kia đang cúi đầu chơi rubic, ngón tay trắng nõn thon dài bay múa như đánh đàn piano, anh ta hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, như thể không biết vừa nãy có người xông vào.

Hai người đàn ông trước mặt giống y như đúc, trông ngực Chân Ý đập thành thịch, nhanh đến mức dội đến màng tai: “Ngôn Cách, em không biết anh có anh em đây.”

Cô xông vào để nói lời này, thật quái lạ; nhưng Ngôn Cách đã sớm quen với tác phong làm việc chẳng đâu vào đâu của cô, không hề để tâm, bình thản giới thiệu: “Chân Ý, Ngôn Hủ; Ngôn Hủ, Chân Ý.”

Ngôn Hủ nghe thấy Ngôn Cách gọi mình, lập tức ngẩng đầu nhìn, ánh mắt đơn thuần như trẻ thơ. Ngôn Cách khẽ nghiêng đầu về phía Chân Ý, ra hiệu cho Ngôn Hủ. Ánh mắt của Ngôn Hủ mới dần dần nhìn về phía Chân Ý, trở nên trống rỗng rồi lập tức sụp mắt. Cứ như Chân Ý là vật gì đó khiến anh ta đau mắt vậy.

An Dao không ngờ Ngôn Cách lại giới thiệu Chân Ý cho Ngôn Hủ biết. Với thái độ bảo vệ quá mức mà anh dành cho Ngôn Hủ, đây là việc chưa từng có. Cô loáng thoáng cảm thấy, dù là trước kia hay bây giờ, trong lòng Ngôn Cách, vị trí của Chân Ý còn sâu nặng hơn cách anh biểu hiện rất nhiều. Vì vậy, e rằng tổn thương của anh cũng sâu sắc hơn cách anh biểu hiện.

“Chào Ngôn Hủ!” Chân Ý tự nhiên chào hỏi. “Anh giống Ngôn Cách quá.”

Ngôn Hủ làm như không nghe thấy, hết sức tập trung chơi rubic. Chân Ý không để tâm, tâm trạng rất tốt, ngẩng đầu cười hì hì với Ngôn Cách. Cô cho tay vào túi quần, sờ tới sờ lui, một giây sau điện thoại của Ngôn Cách kêu tí tí.

Anh lấy ra nhìn, là tin nhắn Chân Ý gửi: Anh ấy mới là bạn trai của An Dao phải không? ^_^ Gật đầu hoặc lắc đầu.

Chữ “mới” này nói rõ rất nhiều vấn đề, Ngôn Cách liếc mắt nhìn cô, thật sự bội phục trí tưởng tượng của cô. Vậy mà cô cho rằng anh sẽ ở bên người phụ nữ khác ư? Nhưng cuối cùng anh vẫn phối hợp gật đầu, vì thế, nụ cười trên mặt Chân Ý dần dần, lặng lẽ trở nên rạng rỡ. Đáy mắt đuôi mày cô ngập ý cười, càng lúc càng xán lạn, cười phô cả hàm răng trắng. Đôi mắt cong cong chỉ cười với anh, chỉ dành cho một mình anh. Lòng Ngôn Cách bỗng tĩnh lặng.

An Dao: “Ngôn Cách, anh và Ngôn Hủ xuống bãi đỗ xe chờ em nhé, em tìm vài thứ đã. Chân Ý, cô giúp tôi với.”

Ngôn Cách và Ngôn Hủ đi trước, tâm trạng Chân Ý vẫn vui vẻ: “Cần tôi giúp gì?”

“Đã nghĩ xong chuyện phù dâu chưa?”

“OK.”

“Cô không cảm thấy ngại nữa à?”

“Trước kia tôi tưởng rằng bạn trai của cô là Ngôn Cách.”

An Dao hỏi: “Cô còn thích Ngôn Cách ư?”

“Ừ.” Cô khẳng khái thừa nhận.

An Dao cầm túi đi ra ngoài, được vài bước lại hỏi: “Cô vẫn sẽ theo đuổi anh ấy ư?”

“Đương nhiên.”

An Dao lại im lặng. Đến khi vào thang máy, cô bỗng lên tiếng: “Chân Ý, đừng quấy rầy Ngôn Cách nữa, được không?”

Chân Ý khó hiểu, mắt hửng: “Mắc mớ gì tới cô?”

“Niềm vui cô có từ anh ấy đã đủ lắm rồi. Năm nay trở về Thâm Thành, đám đàn em đều nhắc đến cô. Nữ sinh hư hỏng tán đổ nam thần Thâm Thành. Cô vẫn luôn là truyền kỳ.”

Chân Ý ngang ngạnh: “Những thứ hư ảo ấy có liên quan gì tới tôi? Tôi ở bên ai chỉ vì thích chứ không phải vì lòng hâm mộ của người khác. Tôi yêu đương không phải để người khác nhìn. Rất nhiều phụ nữ không phân biệt nổi thứ mình thích là hào quang hay con người, nhưng tôi không phải như vậy.”

An Dao hơi sững sốt, cô phát hiện mình đã hiểu lầm tình cảm Chân Ý dành cho Ngôn Cách, cô vốn tưởng nó có tạp chất. Nhưng nếu thích, tại sao hỏi ấy Chân Ý lại khiến Ngôn Cách tổn thương thê thảm đến vậy?

“Cô quá cảm tính, thích thì theo đuổi điên cuồng, không quan tâm tới cảm nhận của anh ấy, dùng mọi thủ đoạn ép buộc anh ấy ở bên cô, cô không cảm thấy mình quá đáng sao? Hãy suy nghĩ kỹ càng đi, cô có thích hợp với anh ấy không, có xứng đôi với anh ấy không?”

Chân Ý không lên tiếng. Từng câu nói này như lưỡi dao đâm vào từng dây thần kinh cô.

Trong tấm gương của thang máy, mặt cô trở nên lạnh lùng. Lúc thang máy sắp tới tầng dưới cùng, cô chợt ấn nút dừng khẩn cấp, thang máy lập tức dừng lại, ánh đèn màu đỏ chớp lóe, âm u kỳ dị. Chân Ý quay đầu lại, ánh đèn chiếu lên mặt thật đáng sợ, An Dao không khỏi lùi ra sau một bước. Trong tấm gương đặt song song, ánh đỏ và bóng người chồng lên nhau vô tận.

“Xin lỗi, tôi là hạng đàn bà ích kỷ như thế đấy. Không biết nghĩ cho người khác, chỉ khư khư cho bản thân. Nếu tôi không thích ai, tất cả tiền bạc danh dự địa vị đều không thể giữ chân tôi; nhưng nếu như tôi thích ai, hết thảy đều đừng hòng ngăn trở tôi; bao gồm người tôi thích. Chuyện của tôi, cô bớt can thiệp vào đi!”

Vẻ tàn bạo trong phút chốc khiến An Dao kinh hãi.

Xoay người nhấn nút, thang máy âm u ánh đỏ đã sáng choang trở lại, cô khôi phục vẻ bình tĩnh, cứ như vừa nãy chưa xảy ra chuyện gì cả.

Cô đi giày cao gót, uyển chuyển khom lưng kề sát vào tấm gương, hơi há miệng, ngón giữa vuốt ve lớp son bóng trên môi, động tác khá quyến rũ. Ngôn

tay thoa lên xương gò má, vòng quanh khoe mắt. Sơn bóng trong suốt tôn lên đôi mắt vừa đen vừa sáng của cô, vô cùng cuốn hút. Chân Ý thoa vài lượt, hài lòng mới chậm rãi đứng thẳng, nói: “Biết anh ấy là hoa chưa chầu, bỗng dưng muốn tán tỉnh quá.”

Về mặt An Dao bình thản. Cô biết Chân Ý không thích mình, cô cũng thế. Cô chỉ không mong anh trai Ngôn Hủ bị tổn thương, càng không mong Ngôn Hủ không vui vì anh trai bị tổn thương.

Ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm, tài xế và Ngôn Hủ đã lên xe, được tấm kính tối màu che khuất. Chỉ có mình Ngôn Cách đứng tay túi quần đứng cạnh xe, Chân Ý cho rằng anh đang chờ tạm biệt cô, hớn hờ chạy đến đứng bên anh, ngẩng đầu, cười như hoa hướng dương.

Ngôn Cách hơi gượng gạo dời mắt đi, khẽ gật đầu: “Tạm biệt.”

Vừa định xoay người, Chân Ý đã chọc chọc cánh tay anh, cười tí mắt: “Anh lại đây, em có lời muốn nói với anh.”

Ngôn Cách cùng cô đi sang bên cạnh, đã đoán được đại khái. Từ khi anh nhận được tin nhắn kia và gật đầu với cô, không khí bao quanh sợi tóc đến mũi giày cao gót của cô đã thay đổi hoàn toàn. Mỗi ánh mắt mỗi nụ cười, tất cả ngôn ngữ nhỏ nhặt trên cơ thể đều đang nói một câu: Anh bị cô để mắt rồi.

Tính chất hệt như cái lần của mười hai năm về trước.

“Tin nhắn em vừa gửi vẫn chưa hỏi hết vấn đề.”

“Ừ.” Ngôn Cách vẫn ung dung.

“Anh có bạn gái chưa?” Chân Ý không hề xấu hổ, vẫn thẳng thừng như hồi niên thiếu, nhìn thẳng vào mắt anh, không chút né tránh.

Ngôn Cách không trả lời. Trái lại cô nhìn anh chăm chăm, một giây sau cô nhoen môi cười: “Không có rồi.”

Dường như anh đã có dự cảm, biết cô sẽ nói lời của mười hai năm trước ấy: Em làm bạn gái của anh nhé?

Nhưng tiếp theo, không biết cô nghĩ đến chuyện gì, nụ cười vui bớt, khi cất tiếng khuôn mặt lại thoáng qua vẻ chân chừ, tiếp tục mỉm cười: “Ừ, em rất vui.” Không còn gì nữa.

Trong mắt anh, sự biến chuyển ngắn ngủi này thật ra khiến anh hơi hụt hẫng. Nhưng anh cũng không biết nên nói gì cho phải. Hai người lặng lẽ nhìn nhau vài giây, cô nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn luyến tiếc, chậm rãi kiễ chân, ngẩng đầu kề sát vào anh.

Hai tay anh đút trong túi quần, đứng thẳng tắp, không hề né tránh.

Cô kề sát từng tắc một, mùi hương từ mái tóc anh khiến tâm tư cô ngẩn ngơ trong thoáng chốc, môi cô gần như chạm lên vành tai anh, giọng nói khẽ khàng

như lông vũ: “Ngôn Cách, chờ em nhé, khoan hãy đến với người khác, có được không anh?”

Ngôn Cách cup mắt nhìn cô, không hề chớp mắt, cũng không lên tiếng. Cô ghé sát tai anh, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng, mơn trớn trên cổ anh. Đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn anh chăm chú, giọng nói như đang thương lượng, nhưng biểu cảm lại kiêu ngạo ra lệnh. Trước nay cô đều như vậy, những năm ấy đeo bám theo đuổi anh, ngoài miệng nói: “Có được không, cầu xin anh đấy”, nhưng thật ra không chút hèn mọn, như thể anh sinh ra đã thiếu nợ cô, cô đòi hỏi anh những gì cô đáng được hưởng.

“Hứa với em được không?” Cô khẽ há miệng, ngậm lấy vành tai anh.

Cô sợ anh đẩy cô ra nên nhanh chóng rút lại. Nhưng anh không làm vậy, ngoài mặt thờ ơ, thật ra đáy lòng đã gợn sóng.

“Cứ xác định như vậy nhé.” Cô siêu hài lòng với phản ứng của anh, má lúm như hoa nhìn anh, lưu luyến lùi một bước, hai bước, tha thướt quay đi. Đi được một bước lại quay về. “Giao hẹn rồi đấy nhé.”

Ngôn Cách đứng nguyên tại chỗ vài giây rồi mới quay về xe. Vừa ngồi vào, Ngôn Hủ đã ngắt đầu gọi anh: “Anh!”

“Sao thế?”

“Em thích cô ấy.”

“Cảm ơn.” Trong xe rất tối, không thấy rõ sườn mặt của Ngôn Cách.

An Dao lặng thinh. Cô hiểu Ngôn Hủ đang thể hiện sự ủng hộ Ngôn Cách. Mà câu cảm ơn kia của Ngôn Cách xem như bày tỏ thái độ. Cô hơi nghi ngờ, cô cho rằng Ngôn Hủ và người nhà họ Ngôn đều không muốn nhắc tới hai chữ “Chân Ý” kia. Chẳng lẽ cô đã làm tương?

Xe ô tô chậm rãi lăn bánh, Ngôn Cách vừa định nhắm mắt nghỉ ngơi, xe chạy lướt qua chiếc gương quan sát trong bãi đỗ xe, trong chiếc gương lõm tròn vành vạnh, Chân Ý nho nhỏ đang đuổi theo xe. “Dừng xe.” Anh ra lệnh. Tài xế đạp phanh xe.

Ngôn Cách nhấn nút hạ cửa kính, Chân Ý lao vụt tới, thò người vào túm chặt lấy tay áo anh. Có người ngồi trên ghế lái phụ quay đầu lại nhìn, Ngôn Cách đưa mắt ngăn cản.

Chân Ý chạy đến mức thở không ra hơi, nói ngay tắp lự: “Này, khi này chúng ta vẫn chưa giao hẹn xong đâu! Anh đừng vì trôn em mà chạy tới mấy nơi như Mỹ, Mauritius hay Ethiopia gì đó nhé. Chuyện này không được, tuyệt đối không được.”

“Em đi giày cao gót chạy nước rút trăm mét để nói mấy lời này à?” Anh là bác sĩ khoa tâm thần, nhưng nhiều khi anh không hiểu nổi trong đầu cô chứa cái gì.

“Ồ, anh lo em tẹo chân à?” Cô rất cảm động.

“... Ý tôi là không phải có thể gọi điện sao?” Quả nhiên họ đến từ hai hành tinh khác biệt.

“...” Chân Ý không biết nói sao. “Đừng đánh trống lảng, anh không được trốn em đâu.”

“Em đâu phải là bệnh dịch, tôi trốn em làm gì?”

Tay Chân Ý hơi thả lỏng, ngẫm nghĩ một lát lại níu chặt lấy: “Anh nói phải giữ lời đấy, nếu dám chơi trò mất tích, em sẽ cho nổ tung bệnh viện tâm thần của bọn anh.”

Ngôn Cách: “Làm luật sư, nói lời thế này có thích hợp không?”

Chân Ý dẫu môi, buông hẳn tay anh ra, thấy tay áo anh nhàu nhĩ lại cười tít mắt đưa tay vuốt lại cho anh. Ngôn Cách cụp mắt nhìn, không cử động cũng không ngăn cản, khẽ hỏi: “Muộn lắm rồi, không lái xe tới đây sao?”

Chân Ý vừa nghe đã nghĩ chẳng lẽ anh muốn đưa cô về? Cơ hội tốt thế này dĩ nhiên phải nói dối rồi, “Không có.” Đầu cô lắc lia lịa, vẻ mặt khá thành thật.

Ngôn Cách vừa nhìn đã biết tông, nói: “Ừ, vậy bắt xe đi.” Hồi lâu sau còn quan tâm như có như không: “Chú ý an toàn.”

Chân Ý: “...”

Đồ khốn! Chân Ý đứng thẳng người, oán hận nhìn xuống anh, thầm nghiên rãng: Cái tên thói tha, đến khi anh trở thành bạn trai em thì xem em sẽ trừng trị anh thế nào! Sưởi tay, bóp chân, đắp vai, mát-xa lưng, làm đệm giấm, một đêm mười ba lần cho anh kiệt sức chết luôn!

Nhưng “tên thói tha” kia không thèm ngẩng đầu, không thấy vẻ mặt nghiên rãng nghiên lợi của cô.

Chân Ý không hề để tâm, cúi người xuống vẫy tay với cửa sổ, cười ngọt ngào cứ như máy cô tiếp viên: “Tạm biệt Ngôn Cách, tạm biệt Ngôn Hủ.”

Ngôn Cách khẽ gật đầu: “Tạm biệt Chân Ý.” Còn Ngôn Hủ cúi đầu phớt lờ cô, mang về thờ ơ cách xa con người ngàn dặm.

Chân Ý vừa định xoay người rời đi, bên cạnh chợt vang tiếng còi xe, là một chiếc Land Rover màu trắng. Cửa sổ xe hạ xuống, công tố viên Doãn ngồi ở ghế lái, khuôn mặt điển trai, anh ngẩng đầu khẽ mỉm cười, để lộ hàm răng trắng muốt: “Luật sư Chân không lái xe à? Anh đưa em về.”

Sau cùng, anh nói thêm một câu sâu xa: “Đêm đã khuya, để con gái như em về nhà một mình thật khiến người ta không yên tâm.”

Công tố viên Doãn trên tòa án lập luận logic rõ ràng, xét hỏi sắc sảo, ngoài tòa án thì ngoại hình khôi ngô mát mắt, mỉm cười càng thêm phần điển trai. Chân Ý dao động trước nụ cười lôi cuốn ấy, nhớ có lần cùng Dương Tư dự

thính màn biện luận trên tòa án của anh, thật sự quá xuất sắc. Cô không tài nào kiềm chế nổi, đùa vui: “Nếu có thể học tập anh ấy, dù phải quy tắc ngầm tớ cũng chịu.”

Dương Tư không biết nói sao: “Học tập là giả, quy tắc ngầm mới là thật chứ gì?”

Mà giờ đây, thân tượng bỗng từ trên trời rơi xuống, chủ động đề nghị đưa cô về nhà? Chân Ý hơi cúi người chào theo phản xạ có điều kiện: “Chào tiền bối!”

Trong mắt Ngôn Cách, sự cung kính và thành khẩn của cô có phần xa lạ, ánh mắt anh lãnh đạm, thờ ơ liếc nhìn Doãn Đặc. Doãn Đặc không hề nhìn Ngôn Cách mà chăm chú nhìn Chân Ý, trêu chọc: “Anh già đến thế à?”

“Ha ha.” Chân Ý cười rạng rỡ. “Đúng rồi, khoảng thời gian trước em đã gửi cho anh một bản kế hoạch của phiên tòa xét xử, muốn được anh chỉ bảo đấy.”

“Anh thấy rồi. Rất ấn tượng.” Nụ cười của Doãn Đặc sâu thêm, để lộ lúm đồng tiền. “Nhưng có nhiều người tìm anh quá, nếu trả lời từng người một thì anh bận chết mất.” Về tự tin và kiêu ngạo của phái nam biểu hiện rõ rệt, song giọng điệu của anh thay đổi bất ngờ. “Tuy nhiên trên đường về chúng ta có thể thảo luận xem thế nào. Lên xe đi.”

Cơ hội thế này đương nhiên Chân Ý phải nắm bắt, cô hớn hờ chạy tới ghé lái phụ, lúc mở cửa xe mới nhớ tới gì đó, quay đầu lại nhìn, cửa sổ xe Ngôn Cách đã được nâng lên, chiếc xe đã nổ máy, dần dần chạy xa.

Chân Ý ngồi lên xe, nhớ ra gì đó bất chợt cảm thấy khó xử: “Ui, ngại quá, thật ra em có xe.”

“Em không có.” Doãn Đặc nói.

“Dạ? Xe của em đỗ ở công bệnh viện.”

“Không có.”

“Hả?”

“Xe của em dừng trên lối thoát hiểm, đã bị kéo đi rồi.”

“Chỗ đó có đánh dấu thoát hiểm ạ?”

“Có, nhưng bị bóng cây che mất.” Anh rất chắc chắn.

“...” Chân Ý á khẩu, liếc nhìn đồng hồ đeo tay. “Quá nửa đêm rồi ai lại có ý thức công cộng báo cảnh sát cho người kéo xe em đi thế?”

“Anh.” Nụ cười của anh tươi hơn. “Cảm ơn đã khen ngợi.”

“...” Trong ấn tượng của Chân Ý, anh là người dịu dàng nho nhã, không hề xấu xa như vậy, hơn nữa hình như bên trong còn có thâm ý nào đó.

“Tại sao ạ?”

“Cho em một cơ hội quang minh chính đại để gặp mặt thỉnh giáo anh, chẳng lẽ em không nên cảm ơn anh sao?”

“...” Nói hành vi “sáng tạo cơ hội bằng thủ đoạn bất chính” theo cách đường hoàng lại tự luyện như vậy không phải là tuyệt kỹ của cô sao? Chân Ý quả thực đã gặp phải đối thủ rồi.

Ngẫm lại cẩn thận, cô thấy hơi lúng túng, không biết Doãn Đặc đang nghĩ gì. Nhưng suốt quãng đường, Doãn Đặc chỉ thảo luận những chuyện liên quan đến nghề nghiệp cùng cô. Chân Ý nghĩ, anh gọi người kéo xe cô đi hơn phân nửa là xuất phát từ bệnh nghề nghiệp của công tố viên. Cô cười mình tự luyện và ngay sau đó quên bẵng luôn.

Đến dưới tòa nhà chung cư, Chân Ý vẫy tay tạm biệt rồi nói cảm ơn, Doãn Đặc đáp lại: “Anh hơi khát nước, có thể xin cốc nước nhà em không?” Lời này thật sự khiến người ta không thể chối từ.

“...” Chân Ý cười nói: “Bên kia có Family Mart, để em đi mua cho anh chai nước.”

“Haiz!” Doãn Đặc bất đắc dĩ than thở: “Thật ra con người có ba cái gấp.”

“...” Rốt cuộc cô hiểu làm hay là suy nghĩ của người này nhanh nhẹn đến độ có thể tận dụng mọi cơ hội?

Họ lên thang máy, cả quãng đường không thấy một bóng người, Doãn Đặc hỏi băng quơ: “Tòa nhà này có nhiều người ở không?”

“Đạ, nhiều ạ. Nhưng giờ muộn quá rồi nên không thấy ai.”

“Vậy thì tốt, an toàn.”

Một câu nói làm cho Chân Ý ấm lòng, lặng lẽ thở hắt ra. Một khi kiêu đàn ông như anh Doãn để ý ai đó, e rằng người ấy rất khó kháng cự.

Anh nhìn mấy con số tăng dần, chậm rãi hỏi: “Đã muộn thế này, sao Ngôn Cách không đưa em về nhà?”

“À, anh ấy không phải bạn trai em.”

“Ồ, xin lỗi.” Nói vậy nhưng khóe môi khẽ cong lên.

Mở cửa vào, trong nhà có người, Dương Tư đang nấu mì trong bếp, cả căn nhà thơm ngào ngạt. Chỗ cô ấy trọ ở xa, thi thoảng làm thêm giờ không kịp bắt tàu điện ngầm nên Chân Ý cho cô ấy một bộ chìa khóa.

“Ý, lại đây ăn khuya...” Dương Tư quay đầu lại thấy Doãn Đặc thì ngần người, không kìm nổi nhìn anh thêm mấy lượt, tâm trạng khó có thể bình ổn lại. Là công tố viên Doãn thần tượng của các cô đấy! Đàn anh truyền kỳ hồi trung học đấy!

Thấy Doãn Đặc vào phòng vệ sinh, Dương Tư kéo Chân Ý qua một bên, khẽ hỏi: “Có phải tớ quấy rầy hai người rồi không, hay là bây giờ tớ đi nhé?”

“Không cần đâu, anh ấy đi nhờ phòng vệ sinh thôi.”

“Sao cậu và anh ấy lại đi với nhau?”

“Tình cờ gặp.”

Doãn Đặc đi ra, ánh mắt lướt qua Dương Tư rồi nhìn Chân Ý: “Cảm ơn, anh đi trước nhé.”

“Vâng.” Chân Ý tiễn anh tới cửa, quay trở về thấy vẻ mặt hiu quạnh của Dương Tư thì lấy làm lạ. “Sao thế?”

“Không có gì.” Dương Tư cười cười, quan tâm nói: “Ý, cậu phải chú ý bảo vệ bản thân đây.”

“Gì cơ?”

“Chuyện như vậy, con gái thường thiệt thòi hơn.”

“Nào có chứ?” Chân Ý cau mày. “Lúc ở bên các cậu tớ mới biểu hiện cường điệu thôi, đâu có không biết chừng mực. Tớ chỉ không biết chừng mực với một mình Ngôn Cách thôi.”

Giọng cô không vui, Dương Tư không khỏi hốt hoảng: “Tớ nói đùa thôi mà, nhưng cậu cũng không thể tơ tưởng Ngôn Cách phải không.”

Vừa nghe đến Ngôn Cách, Chân Ý lại cười tươi: “Anh ấy không có quan hệ gì với An Dao cả, một thời gian nữa tớ sẽ theo đuổi anh ấy.”

“Lại theo đuổi? Bây giờ cậu hơn hai mươi tuổi rồi, đâu phải là con bé mười mấy tuổi nữa. Con gái theo đuổi như vậy, đàn ông sẽ không quý trọng đâu.”

Chân Ý lắc đầu: “Có đàn ông sẽ vậy, nhưng Ngôn Cách thì không. Ngôn Cách không biết biểu đạt, cũng không biết nói mấy lời bùi tai, nhưng trong lòng anh ấy biết rõ, cũng nhớ hết mọi lời tớ nói, mọi chuyện tớ làm. Tớ khẳng định đây. Chỉ vì là anh ấy nên tớ mới dám theo đuổi không chùn bước, bởi vì những gì tớ làm sẽ không bị chế giễu, không bị cười nhạo, không bị khinh thường, cũng không bị lấy ra làm đề tài câu chuyện...” Nói đến một nửa, cô khoát tay: “Thôi, mọi người đều không hiểu đâu, chỉ có tớ biết thôi.”

Dương Tư đứng là không hiểu, bèn không nhiều lời nữa, quay sang hỏi: “Nghỉ ngơi một tháng rồi, cậu chuẩn bị đi làm chưa?”

Nghe vậy, Chân Ý âm ừ, còn hai ngày nữa, cô phải chờ để đưa Thôi Phi đi tự thú. E rằng không thể đi làm nữa rồi. Nghĩ thế, một mình cô trở về phòng, ra ngoài ban công. Ngắm nhìn bóng tối tĩnh lặng và cảnh đêm rục rịch của thành thị, cô hít sâu một hơi, lấy can đảm gọi điện cho Biện Khiêm.

“Anh, em đã giải quyết mọi chuyện rõ ràng rồi, nên mới thẳng thắn với anh.” Cô nhắm mắt lại, quyết định nói toàn bộ mọi việc cho anh hay. Nói xong, cô như trút được gánh nặng. “Em quyết định phải tự thú cùng chị họ.”

Ở bên kia, Biện Khiêm im lặng hồi lâu, cuối cùng tự trách: “Xin lỗi, hôm đó anh ở cửa khẩu nên tín hiệu không tốt, về sau lại không thể nào liên lạc với em. Nếu anh có thể...”

“Đừng nói như vậy.” Chân Ý không hy vọng anh áy náy như Ngôn Cách. “Việc này do em xử lý không ổn thỏa. Nói đến cũng lạ, em không nhớ rõ tình hình xảy ra hôm ấy. Nghĩ sao cũng không ra.”

“Có lẽ em bị mất trí nhớ tạm thời do bị kích thích.”

“Có lẽ vậy.” Chân Ý nói: “Nếu bị rút giấy phép thì em không thể tiếp tục làm việc nữa.” Nói đến đây, cô hơi buồn.

Nhưng Biện Khiêm lại ôn hòa an ủi: “Không sao đâu, em biểu hiện cho tốt, Chánh án sẽ xử nhẹ. Anh quen vài người ở Sở Tư pháp và Nghiệp đoàn luật sư, chỗ nào cần móc nối anh sẽ giúp em.”

Chân Ý cảm động đến mức không biết nói sao: “Anh tốt quá.”

Anh khẽ cười: “Văn phòng luật sư của anh chỉ có em tiền đồ xán lạn nhất, em không thể đập vỡ biển hiệu của anh đâu đấy.”

Hôm nay, đám nghiên cứu sinh theo học Ngôn Cách ở phòng thí nghiệm của viện nghiên cứu tâm thần đều rất tò mò. Có một cô gái xuất hiện bất thành linh, cứ quán quýt lấy vị nam thần lãnh đạm như nước, không nhiễm bụi trần của họ. Ngôn Cách không hề bị ảnh hưởng, điềm nhiên làm việc của mình, thi thoảng đáp lại cô mấy câu, phân nửa thời gian là để ngoài tai. Đám nghiên cứu sinh bắt đầu xôn xao, nhưng bởi vì tính tình của Ngôn Cách nên không ai dám tìm hiểu trước mặt anh, cũng không dám hỏi Chân Ý.

Suy nghĩ của Chân Ý rất đơn giản, Thôi Phi bảo ngày mai đi tự thú. Thế nên không còn những ngày tốt đẹp nữa, dĩ nhiên phải tận dụng một ngày cuối cùng ở bên Ngôn Cách.

Giờ phút này, Ngôn Cách đang ghi chép phản ứng tinh thần sau khi trị liệu bằng thuốc ở khi. Chân Ý chống cằm ngồi bên quan sát. Hệt như trước kia, cô hào hứng xem xét, anh hết sức tập trung làm việc, căn phòng im phăng phắc. Thình thoảng có tiếng kêu ré của khi, nhưng cũng thanh nhàn.

Cô nhìn hồi lâu, cảm thấy anh thật đẹp trai, nhìn sao cũng thấy đẹp. Nhất thời không kiềm chế nổi, nhân lúc tâm trạng thoải mái cuối cùng để đùa giỡn, lên tiếng: “Ngôn Cách, nếu anh là một cái bánh bao, em thật sự muốn chén sạch anh.”

“...” Phong cách ăn nói đậm chất Chân Ý: Ý nghĩa rõ ràng, lời lẽ thẳng thắn, không che đậy, chính vì muốn anh dứt khoát hiểu rõ ý cô, không chừa lại chỗ trống cho hiểu lầm.

Ngôn Cách đưa lưng về phía cô, không buồn quay lại: “Xin lỗi, tôi không phải là bánh bao.”

“Điều này không gây trở ngại, em vẫn muốn chén sạch anh.” Chân Ý mặt dày vô cùng. “Trong mắt em, anh chính là cái bánh bao, còn em là con cún!”

Ngôn Cách: “...” Chuyện giết địch một nghìn tổn thất một vạn thế này, chỉ có mình cô làm được.

Con cún hưng phấn cực kỳ: “Gâu, bánh bao nhân gì đây? Bánh bao đậu xanh, bánh bao sữa, bánh bao xá xíu... Có thể cho em nhìn bên trong không?” Ý tứ ve vãn của cô thật lộ liễu.

Ngôn Cách đã quen từ lâu. Hệt như hồi trước, dù là ám hiệu hay công khai, anh đều bình tĩnh phớt lờ; trái lại mấy con khỉ trong lồng tò mò nhìn quanh. Chân Ý dẫu môi, tiếp tục nhòai người trên bàn nhìn anh.

Mười mấy giây sau, Ngôn Cách hỏi: “Muốn ăn bánh bao, em đói rồi à?”

Cô lập tức hoàn hồn: “Anh đi cùng em sao?”

Anh khẽ “ừ”. Nói không thì cô cũng bám theo.

Ra ngoài, Ngôn Cách hỏi: “Ngày mai dự định đến Cục Cảnh sát cùng Thôi Phi à?”

“Ừ.” Trông Chân Ý không hề buồn thương.

“Nếu chị ta không đi, em có tố cáo không?”

“Có. Nhưng sẽ rất phiền phức. Không có chứng cứ, em bị dính líu, nhưng có lẽ chị ấy sẽ bình yên vô sự. May mà cho chị ấy thời gian để chị ấy đưa ra quyết định đúng đắn cuối cùng.” Chân Ý hít sâu. “Bây giờ đó là kết quả tốt nhất, một là chị ấy tự thú tốt hơn để em tố cáo; hai là không cần lo lắng vụ chứng cứ. Nếu chị ấy khẳng khăng phủ nhận, điều tra vụ này sẽ rất hóc búa.”

Ngôn Cách cup mắt nhìn gương mặt nghiêng kiên định dứt khoát của cô, nhớ lại vẻ buồn thương và do dự khi cô muốn nói gì đó nhưng chỉ thốt lên “Em rất vui.” trong đêm ở bãi đỗ xe bệnh viện, chắc hẳn phần nào có liên quan tới chuyện này.

Đi vòng qua hành lang, họ bắt gặp Tiểu Kha đi tới, anh ta lễ phép chào hỏi: “Thầy Ngôn, cô Chân.”

Ngôn Cách khẽ gật đầu, Chân Ý gật đầu, khoanh khắc đi lướt qua nhau, cô quay đầu lại gọi: “Tiểu Kha.”

“Chờ em chút nhé. Chân Ý dặn dò Ngôn Cách, rảo bước đến bên Tiểu Kha, cảnh giác nhìn Ngôn Cách rồi nhỏ giọng nói: “Tiểu Kha, về sau mọi người đều phải gọi tôi là sư mẫu đấy nhé.”

Tiểu Kha kinh ngạc nhìn Ngôn Cách, vẻ mặt anh vẫn bình thản, như thể ngầm thừa nhận. Vụ scandal tình ái cuối cùng đã được chứng thực, Tiểu Kha có được tin tức độc quyền vui vẻ gật đầu, hứa hẹn đầy trách nhiệm: “Được ạ.”

“Đến lúc đó, tôi sẽ mời mọi người ăn kẹo.” Chân Ý mỉm cười. Qua ngày mai, cô sẽ không thể tới đây một khoảng thời gian, trước tiên đánh dấu chủ quyền Ngôn Cách đã, để mấy cô nghiên cứu sinh xinh đẹp kia chùn bước. Cô xoay người, biết Tiểu Kha nhìn nên cố ý đi tới bên Ngôn Cách, níu lấy tay áo anh, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Ngôn Cách vừa nhìn nét mặt của cô đã biết có điều bất thường, nghĩ không ra cô lại giờ trò quý gì. Nhưng anh không hề tò mò, cũng không thử tránh thoát móng vuốt của cô, bởi vì chắc chắn cô sẽ ôm rịt lấy anh bằng cả cánh tay.

Chưa đi được mấy bước, điện thoại di động của Chân Ý đổ chuông, giọng nói của Biện Khiêm qua điện thoại thật bình lặng, có phần căng thẳng: “Chân Ý, có người ủy thác chỉ đích danh em ra tòa. Phí ủy thác gấp mười vụ Tống Y.”

“Nhiều thế ư?” Chân Ý kinh ngạc, nhưng nhớ tới chuyện bản thân, định cự tuyệt. “Sếp à, em...”

“Anh biết em định tự thú, nhưng vụ án này có thể giúp em làm rõ chuyện ông nội.” Nói xong, hình như Biện Khiêm trầm lo lắng, hỏi: “Từ sáng đến giờ em không xem tin tức à?”

“Không có, sao thế ạ?”

“Trước khi quyết định em hãy xem đoạn phim này trước. Đã gửi link sang di động của em rồi.”

Chân Ý buông tay áo Ngôn Cách, nhấn vào link. Là một đoạn phim vừa đăng sáng nay, đến giờ đã có hơn một triệu lượt xem. Đoạn phim lấy từ camera giám sát, hình ảnh đen trắng không có âm thanh. Thang máy gặp trục trặc, cabin thang máy bị kẹt giữa hai tầng, hai phần ba chiều cao bị lấp dưới tường, còn một phần ba lộ ra ngoài. Trong thang máy có một cô gái, cố gắng leo ra nhưng thang máy kẹt quá sâu, không có điểm đặt chân nên cô ta cố gắng mấy bận cũng vô ích. Một chất lỏng trong suốt giội vào từ bên ngoài, người cô gái ướt đầm, chỉ ra ngoài chửi bới. Không bao lâu sau, lại có chất lỏng trong suốt giội vào, cô gái gàn như phát điên.

Chân Ý hãi hùng khiếp vía, đã có dự cảm chẳng lành: “Là trò đùa tai quái phải không?”

“Thật không may.” Biện Khiêm nói: “Em quen nạn nhân, là Tề Diệu, con gái ngoài giá thú của họ Thích.”

Bỗng chốc, đầu óc cô như bị ai đó xé rách, Chân Ý choáng váng khó hiểu, tay bắt đầu run lên. Trong đoạn phim, cô gái vội vã tránh khỏi cửa thang máy, lùi lại vào góc; cùng lúc đó, một đốm lửa bị ném vào trong, cabin thang máy lập tức chìm trong biển lửa. Ngọn lửa hùng hục, bóng người bốc cháy giãy giụa chạy loạn trong không gian chật hẹp. Sắc mặt Chân Ý trắng bệch, hai chân nhũn ra, lồng ngực như dồn nén tảng đá ngàn cân, không tài nào thở nổi. Ký ức nhiều năm trước như lũ lụt thú dữ ủa bủa vây lấy cô, khiến cô gàn như ngạt thở.

“Bộp”, điện thoại rơi xuống đất.

Một giây sau, cô nhìn thấy Ngôn Cách nắm chặt tay cô, ánh mắt kiên định, đang nói gì đó. Nhưng bên tai cô là rất nhiều những tạp âm, khiến cô không nghe rõ. Hình như Ngôn Cách đang bảo cô hít sâu, cô rất cố gắng nhưng không thể thở nổi!

Không gian xung quanh tràn ngập mùi tro tàn thiêu rụi, ánh lửa ngất trời, những sinh mệnh non nớt đang kêu la thảm thiết. Cô bị quên lãng ở góc trong cùng, trong lòng chỉ có một âm thanh bi ai mà tuyệt vọng: Sao bố mẹ không tới cứu con?

“Chân Ý, nhìn vào mắt tôi, hít sâu vào. Chân Ý...” Ngôn Cách nắm chặt cánh tay cô, nhưng cô run rẩy như chiếc lá rơi giữa cơn gió mùa thu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đôi mắt tràn đầy vẻ sợ sệt. Lúc nhìn thấy đoạn phim kia anh đã muốn ngăn cản, nhưng không kịp nữa rồi.

Dù anh gọi cô thế nào, cô cũng không nghe thấy.

Người cô cứng đờ, không có bất cứ phản ứng nào, như thể chìm vào cơn mê sâu thẳm nhất, ánh mắt sợ hãi như thấy địa ngục kia khiến lòng người đau nhói. Nhưng vào khoảnh khắc cuối cùng, ánh nước trong mắt cô chậm rãi tản ra. Ánh mắt cô trở nên yên lặng mà trấn tĩnh, không một gợn sóng, vô cùng xa lạ.

“Ngôn Cách.” Lạnh lùng, ngạo nghễ, không phải giọng của Chân Ý. “Anh trở lại rồi.”

Tim anh chột chùng xuống, nhưng anh không buông cô ra, nhìn cô chăm chú, cất tiếng gọi: “Chân Ý, nhìn tôi, tôi là Ngôn Cách.” Ánh mắt cô chột dại ra, dần dần nước mắt trong suốt bao phủ hốc mắt, rung rung xao động, yên ắng không một âm thanh, khiến người ta nhói lòng.

“Ngôn Cách.” Cô thì thào yếu ớt mà tủi thân. “Anh đã trở về rồi ư?”

Trái tim bỗng dưng đau xót, anh ôm chặt cô vào lòng tựa như tìm lại được thứ đã đánh mất.

Giây phút trước, anh lại một lần nữa tự tiện sử dụng thuật thôi miên, khiến cô ngất lịm trong lòng anh...

Trước năm mười sáu tuổi, Chân Ý từng gặp hai lần hỏa hoạn. Lần đầu tiên, cô cho rằng bố mẹ sẽ cứu cô, nhưng người cứu cô là chị gái; lần thứ hai, cô cho là Ngôn Cách sẽ cứu cô, nhưng người cứu cô vẫn là chị gái.

Hồi nhỏ, cô đi học ở lớp của mẹ, thân hình nhỏ nhỏ ngồi hàng cuối cùng. Cô quá nghịch ngợm phá phách, luôn chuồn ra sân trường chơi, mẹ lấy dây buộc chân cô vào bàn, đến khi tan học mới cởi ra.

Trận hỏa hoạn đầu tiên xảy ra lúc lớp học đang nghỉ trưa, đám trẻ nằm nhoài trên bàn ngủ, không biết sao lại xảy ra hỏa hoạn.

Buổi trưa, cả trường đang say giấc. Chân Ý bị nóng tỉnh lại, khi ấy đã không khống chế được ngọn lửa nữa. Đám trẻ nháo nhác tỉnh giấc, kêu khóc ầm ĩ. Chân Ý ở gần cửa, muốn chạy nhưng chân bị buộc vào bàn. Sức cô yếu, mắt cá chân cọ sát rướm máu mà không tha nổi cái bàn.

Mấy đứa trẻ có thể chạy thì lao ra như điên, còn bị lửa ngăn lại thì gào khóc thảm thiết, gọi cô gọi mẹ. Mẹ chúng chưa tới, mẹ Chân Ý thì tới rồi, còn có bố nữa.

Họ vọt vào đám cháy cứu tụi trẻ từng lượt một, nhưng không nhìn thấy Chân Ý ở cửa sau. Cô vươn đôi tay nhỏ bé, kêu khóc vụn vỡ tim gan: “Bố, mẹ, con ở đây, con ở đây mà!”

Thật ra vị trí của cô rất an toàn, gần cửa, cách xa đám lửa, sinh mệnh của những đứa trẻ khác nguy khốn hơn. Nhưng cô chỉ là đứa trẻ, không biết so sánh phân tích, cô sợ hãi.

Nhưng họ không nhìn thấy cô, có lẽ cho rằng cô đã trốn ra sân trường như thường lệ. Họ cứu sống mười bảy đứa trẻ, bố trở thành “liệt sĩ”, mẹ tàn tật tự sát; tivi báo chí ca ngợi công đức, kêu gọi đông đảo thầy cô giáo và công nhân viên chức học tập tinh thần cao thượng cúc cung tận tụy đến chết mới thôi và hi sinh cái nhỏ vì cái lớn của cặp vợ chồng giáo viên này. Phụ huynh mang theo con trẻ được cứu đập đầu khóc lóc trước linh cữu. Nhà báo hỏi nhóc Chân Ý quỳ gối trước linh cữu để tang: “Có bố mẹ anh hùng như vậy, con có tự hào không?”

Thật ra cô rất sợ lửa. Nhưng thời học cấp ba, cô lại gặp một lần nữa. Khi ấy, Chân Ý gắn kết thúc lớp 11, Ngôn Cách học lớp 12 gần tốt nghiệp. Các học sinh lớp 12 tranh thủ từng giây để học tập, Ngôn Cách vẫn như thường ngày, toàn bộ thời gian sau giờ học đều dành cho cô. Chân Ý không lo lắng chút nào, Ngôn Cách học giỏi như vậy, có thể dễ dàng thi đỗ Đại học K mà!

Cô bắt đầu thích học, thời gian ở bên anh đều nhờ anh dạy cô giải đề. Đến khi anh lên đại học rồi, lớp 12 cô phải dành trọn cho học tập mới không trống trải, mới có thể thi đỗ trường đại học gần anh nhất, cùng một thành phố với trường đại học của anh. Các anh chị lớp 12 đường ai nấy đi, học sinh lớp 11 ở lại như cô còn buồn bã hơn họ. Ngày ngày nhòai người trên bệ cửa sổ lớp họ, xem họ xé sách gấp máy bay giấy, cô buồn chết đi được. Ngôn Cách đi rồi, cô sẽ nhớ anh chết mất.

Mùa hè ấy, không biết có phải cũng hoài niệm như cô hay không mà ngày nào Ngôn Cách cũng ở bên cô, đi xe buýt lượn khắp phố phường không mục đích. Thâm Thành rộng lớn như vậy, họ đã đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, núi rừng bờ biển. Anh không tham gia bất cứ cuộc tụ hội nào của bạn bè, một lần cũng không.

Chập tối một ngày, Chân Ý ăn kem, nắm chặt tay Ngôn Cách đi ven đường, tình cờ gặp được bạn cùng lớp của Ngôn Cách. Tất cả mọi người đều nhiệt tình, nói có buổi tụ hội muốn mời Ngôn Cách đi, bảo rằng tụ hội bao lần nhưng Ngôn Cách chưa từng xuất hiện lấy một lần.

Ngôn Cách không hề lung lay; nhưng mấy nam sinh quen biết Chân Ý dụ dỗ: “Chân Ý, đi chơi cùng đi, sau này bọn anh lên đại học rồi không dễ gặp mặt đâu!” Chân Ý nhìn Ngôn Cách, ánh mắt mong đợi; anh bèn đồng ý.

Quán karaoke rất âm ỉ, Ngôn Cách lặng yên ngồi trong góc, rất nhiều nữ sinh mời mọc nhưng anh đều từ chối. Chân Ý cũng không ca hát, ngoan ngoãn ngồi

cạnh Ngôn Cách, để anh bóc vải cho cô ăn. Dáng điệu bóc vải của anh rất sạch sẽ, không như cô, toàn để tay dính đầy nước. Giữa chừng anh ra ngoài nghe điện thoại. Cô ngồi yên tại chỗ, mấy nữ sinh bên cạnh chúc mừng An Dao, đại ý là cô ấy sắp sửa đến trường Northwestern nổi tiếng ở Mỹ học đại học, rất giỏi giang. An Dao nhận thấy ánh mắt của Chân Ý, quan tâm hỏi sau này Chân Ý dự định thế nào.

Chân Ý nói, cô muốn học hết lớp 12, sau đó thi đại học ở thành phố K, ở cùng một thành phố với Ngôn Cách. Mấy nữ sinh liếc mắt nhìn nhau.

“Sao vậy?”

Đám nữ sinh nhìn cô với ánh mắt thương hại, cười: “Ngôn Cách định tới Havard, em không biết ư?”

Trái tim Chân Ý lạnh toát. Những người khác cũng tỏ vẻ thương tiếc tội nghiệp. Sớm nên biết, Đại học K xa không với tới đối với cô hoàn toàn không thể giữ chân anh.

Chân Ý không biết mình ra ngoài thế nào, một mình lén trốn trong phòng vệ sinh lau nước mắt, ngoài kia âm nhạc hỗn loạn, lòng cô lại quạnh quẽ. Ngồi xồm trong buồng toilet khóc không biết bao lâu, chợt nghe tiếng báo cháy thảm thiết vang dội cả tòa nhà, cô hốt hoảng ngừng khóc, muốn chạy nhưng kéo cửa mãi không ra. Mãi lâu sau, không ai biết cô ở góc đó, cũng không ai đến tìm cô. Lúc hỏa hoạn xảy ra, những người vào quán karaoke cùng cô không một ai nhớ đến cô cả. Ngôn Cách cũng không đến...

Chân Ý chậm rãi mở mắt ra, Ngôn Cách ngồi bên cạnh cô, khuôn mặt thanh tú nhìn cô chăm chú. Giờ phút này nhìn thấy anh, tưởng chừng như đã cách mấy đời.

Hôm ấy cô chìm trong khói lửa, sợ hãi và tuyệt vọng đến vậy, nhưng anh chưa từng xuất hiện; ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa, rất nhiều ngày về sau cũng không xuất hiện. Cứ thế ra đi không lời giã từ, ngay cả câu chia tay cũng không có. Cô không hiểu. Rõ ràng một giây trước cậu thiếu niên còn đặt quả vải múp míp vào lòng bàn tay cô, lúc cầm di động ra ngoài còn quay lại nhìn cô; một giây sau chính là bóng lưng xa cách sau tám năm, nói không còn nhớ cô nữa.

Chân Ý không biết tại sao mình lại hôn mê, chỉ biết đau khổ vô vàn, không thể tự kiểm chế, nhưng lại được giải thoát trong nháy mắt, rơi vào giấc mơ an bình. Cô ngồi dậy, day huyệt thái dương, thu hết cảm xúc vào đáy lòng, cười như không có chuyện gì: “Mấy hôm nay thức đêm, thế nào lại mệt đến ngất đi, thật mất mặt quá.”

“Vậy ư?”

Chân Ý khẽ “ừ”, đối mặt với anh, lần đầu tiên không biết nói sao, cô nhìn xung quanh: “Có ai gọi điện cho em không?” Điện thoại di động không ở bên người.

“Có.” Anh lấy di động từ túi áo blouse trắng, đưa cho cô. “Tắt tiếng rồi.”

“Cảm ơn anh.” Cô mở máy, có cuộc gọi nhớ của Biện Khiêm, một tin nhắn của Thôi Phi: Không đi nữa. Chị ta đôi ý không tự thú.

“Ngôn Cách, em muốn có thêm thời gian, muốn tiếp nhận vụ kiện này, ra tòa lần cuối. Có lẽ không đúng, nhưng em cảm thấy chuyện này nhất định có liên quan tới cái chết của Ngải Tiểu Anh. Bao giờ chuyện này kết thúc, em nhất định sẽ tới Cục Cảnh sát.”

“Ừ.”

Chân Ý đứng dậy: “Vậy em... ra ngoài gọi điện đây.”

Ngôn Cách gật đầu, đưa mắt nhìn cô rời đi.

Ánh nắng chiều hắt vào, gò má anh bao phủ trong ánh sáng, gần như trong suốt. Thật ra vừa rồi để cô ngủ rất nguy hiểm. Ôm cô trong trạng thái hôn mê vào phòng nghỉ, anh bỗng có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô, anh biết ngay lúc này, những gì cô nói đều là thật. Nhưng từng giây từng phút trôi qua, anh chăm chú nhìn cô say ngủ trong khoảng thời gian ấy, cuối cùng lại không hỏi gì cả. Anh không chắc trong đầu cô, ký ức ấy có rõ ràng hay không.

Nói cũng lạ, mười hai năm trước cô xông vào cuộc sống của anh, người nhà điều tra cô từng li từng tí, nhưng anh không chịu xem, cũng không muốn xem. Tám năm trước, sau khi họ chia ly, anh mới bắt đầu chú ý tới quá khứ của cô. Ngày gặp lại cô anh đã nói dối, thật ra cho tới bây giờ anh chưa từng quên cô.

Ra hành lang, Chân Ý gọi điện trả lời Biện Khiêm. Nghĩ tới phí ủy thác hậu hĩ Biện Khiêm nói, Chân Ý đã ngờ ngợ: “Nghỉ phạm là Thích Miễn ư?”

“Cậu ta bị bắt rồi.”

Xem ra chứng cứ vô cùng xác thực. “Được, em làm thủ tục bảo lãnh chờ xét xử giúp cậu ta trước.”

“Em quyết định rồi à?” Biện Khiêm không cảm thấy bất ngờ, nhưng tâm trạng vẫn mâu thuẫn. “Anh biết em sẽ đồng ý, nhưng anh hơi lo lắng. Tiểu Ý, em phải hiểu rõ, vụ án này vô cùng ác liệt, cực kỳ vô nhân đạo. Trước đó em đại diện cho Đường Thường, công chúng đứng về phía em; về sau Tống Y giết Lâm Tử Dục, nhưng mọi người đồng tình với cô ấy, người hâm mộ phim tưởng nhớ cô ấy. Nhưng lần này...”

Chân Ý hít sâu vào, đối với cô danh tiếng đã là hào quang cuối cùng: “Em hiểu. Hung thủ này quá tàn nhẫn, dù có bất cứ lý do gì cũng không đáng được thông cảm.”

“Nếu Thích Miễn không phải hung thủ thì rất tốt; nhưng nếu cậu ta là hung thủ, dù em có tài giỏi đến đâu, về sau sẽ rất khó tiếp tục làm nghề này.”

Vốn không làm nổi nữa mà! Nhưng, chỉ cần làm luật sư một ngày thì... Chân Ý nghĩ tới lời Ngôn Cách: “Thứ trói buộc em không phải là đạo đức, mà là quy chế. Dù là hung thủ, cậu ta vẫn có quyền được lên tiếng.”

Cát điện thoại, cô quay đầu lại. Ngôn Cách đứng ở bên cửa, anh đã nghe thấy lời cô vừa nói. “Đã quyết định rồi à?”

“Ừ.” Chân Ý thoải mái nói: “Bác sĩ không thể chọn bệnh nhân, luật sư cũng không thể chọn người ủy thác.”

“Nói thật vĩ đại.” Vậy mà giọng điệu của anh lại mang vẻ dịu dàng lơ đãng.

“Không phải anh cũng vậy ư? Chẳng lẽ anh thấy chết không cứu?”

“Xem tâm trạng đã.” Anh thản nhiên nói, hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý.

“Tâm trạng?” Cô suýt bật cười. “Anh mà cũng có tâm trạng à?”

Ngôn Cách nhìn cô: “Đúng, tôi cũng có tâm trạng, chẳng qua không thất thường thôi.”

“Ở bên em, tâm trạng anh có tốt không?” Cô đúng là không bỏ lỡ dịp nào.

Ngôn Cách không đáp. Thật ra, sau khi quen cô anh mới biết tâm trạng là gì. Anh chuyển sang đề tài khác: “Nếu cần giúp đỡ, có thể tìm tôi.”

Chân Ý hoài nghi: “Ngôn Cách, gần đây sao anh... đối xử với em tốt vậy?” Cô dẫu môi: “Tự dung tỏ vẻ ân cần, không phải kẻ gian thì là đạo chích.”

“Nói cứ như em không thích vậy.” Ngôn Cách nói.

Chân Ý vừa nghe, nhoen miệng cười: “Vậy em bảo anh đi theo em có được không?” Thấy Ngôn Cách xem chừng muốn từ chối: “Anh có thể giúp em nhận định cảnh sát và đương sự có nói dối không!”

“Em coi tôi là máy phát hiện nói dối biết đi đây à?” Ngôn Cách hỏi không hề nể nang, nhưng giọng nói lại trầm âm.

Máy biết đi?

“Ngôn Cách, anh nói vậy sẽ khiến em cảm thấy mình đang bị anh chòng ghẹo đây...”

Rốt cuộc ai chòng ghẹo ai? Ngôn Cách dứt khoát phớt lờ cô.

Cuối cùng anh vẫn cùng cô đến Cục Cảnh sát. Chứng cứ của phía cảnh sát vô cùng đầy đủ, còn khó giải quyết hơn Chân Ý tưởng. Họ gặp người nhà họ Thích tới phối hợp điều tra.

Chân Ý hỏi Thích Hành Viễn: “Tôi muốn biết tình hình xấu nhất anh có thể chấp nhận là gì?”

Sắc mặt Thích Hành Viễn không tốt, cố gắng kiềm chế cảm xúc: “A Miễn sẽ không làm vậy đâu. Tôi trả phí luật sư cao như vậy có nghĩa là dù thế nào đi nữa cũng không chấp nhận tội mưu sát.”

“Tôi sẽ cố hết sức.”

Thôi Phi ở bên bình tĩnh quan sát, Thích Hành Viễn vừa đi, chị ta đã kéo Chân Ý sang bên: “Tề Diệu là hung thủ giết Ngải Tiểu Anh đã chết rồi, không cần thiết phải tự thú nữa.” Rồi nói thêm: “Không thể chấp nhận tội mưu sát. Như vậy chẳng khác nào chứng thực phóng hỏa giết người, ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh tiếng của nhà họ Thích.”

Chân Ý buồn nôn như nuốt phải ruồi. Thôi Phi lại nói với vẻ sâu xa: “Chân Ý, người trả tiền cho cô là Hành Viễn, cô đang làm việc cho anh ấy đấy.”

Chân Ý thầm cảm thấy không đúng. Nhà họ Thích đang mua chuộc cô ư?

Tư Côi dẫn Chân Ý và Ngôn Cách đến phòng quan sát theo dõi người nhà họ Thích trần thuật, vừa đi vào, cửa đã được đẩy ra.

“Chân Ý!” Là Doãn Đặc, mặc áo sơ mi giản dị, chuyên nghiệp mà không mất vẻ nhẹ nhàng. “Thật có duyên, phải làm đối thủ rồi.”

Công tố viên là anh. Chân Ý hưng phấn nói: “Vô cùng mong đợi.”

Ngôn Cách nhận ra vẻ mong mỏi và phần khích trong giọng nói của cô, ánh mắt liếc tới. Mắt cô tỏa sáng, khuôn mặt như lấp lánh ánh hào quang, mang vẻ tự tin bẩm sinh, trông xinh đẹp rực rỡ. Nhưng lại nhìn Doãn Đặc.

Không hiểu sao... anh thấy hơi khó thở... Anh khẽ cau mày, chắc hẳn không gian chật hẹp này có nhiều người quá, chen chúc khiến anh không thoải mái. Ừ, đúng vậy. Thế nên người dư thừa nên ra ngoài.

Anh lẳng lẳng liếc nhìn “người dư thừa” kia, anh ta cười dịu dàng, nói với Chân Ý: “Anh cũng vô cùng mong đợi.”

“Chân Ý, nếu gặp phải vấn đề gì khó khăn, em có thể thỉnh giáo anh.”

“Cảm...”

“Nhưng anh không chỉ bảo em đâu.”

“...” Chân Ý á khẩu. “Đàn anh đang đùa em ạ?”

“Đâu có.” Doãn Đặc bật cười. “Nói thật, nếu cảm thấy áp lực lớn, sợ thua, có thể nói với anh.”

“Dạ, được...”

“Nhưng anh không nể tình đâu đấy.”

“...” Chân Ý vừa giận vừa buồn cười, ngược lại cảm thấy vui vẻ.

Tư Côi thấy họ “trò chuyện vui vẻ”, nhân cơ hội nhìn Ngôn Cách. Anh đứng bên cạnh, ngoài mặt không tỏ vẻ gì cả, nhìn sao cũng thấy không quan tâm. Tư

Cô nhớ tới đêm đó Chân Ý mắt không chế khóc nước mắt mà đau lòng cho cô bạn.

Chân Ý ngừng tán gẫu, đi tới bên cạnh Ngôn Cách, thấy anh im thin thít bèn nói bằng khẩu hình: “Ghen à?”

Ánh mắt anh mờ mịt. Ngược lại cô thấy hơi nhói lòng, đầu môi: “Vừa nãy đó.”

“Không có.” Đáp gọn lỏn.

“...” Chân Ý không biết nói sao nữa.

Người bị thâm vấn đầu tiên là Thích Hành Viễn, vẻ mặt ông ta đau khổ. Theo lời ông ta, hôm đó một công ty ngoại biên dưới trướng họ Thích tổ chức họp báo ra mắt sản phẩm, không cần ông ta có mặt. Ông ta vẫn ở công ty. Ông ta lặp đi lặp lại rằng Thích Miễn không giết người, nói đến chỗ xúc động, mấy lần nghẹn ngào. Cảnh sát hỏi tính cách thường ngày của Thích Miễn, ông ta nói Thích Miễn nóng nảy bộp chộp dễ nổi giận, thường đánh nhau với người khác.

Kế đó là Thôi Phi, hôm đó chị ta tham gia buổi xã giao ở đại sảnh buổi họp báo tầng hai, rất nhiều người nhìn thấy chị ta. Thái độ của Thôi Phi坦然 hơn, dù sao từ khi phát hiện ra thi thể của Ngải Tiểu Anh đến nay vẫn chưa có đầu mối, bây giờ ngay cả Tề Diệu cũng chết rồi. Nhận xét của chị ta về Thích Miễn rất tẻ, thậm chí còn chà đạp người chết, nói: “Tề Diệu còn thậm tệ hơn Thích Miễn.”

Cuối cùng Thích Cần Cần rất bình tĩnh, nói cô ta vẫn ở đại sảnh, không tạt qua phòng khách; còn nói bố chuẩn bị chia công ty đó cho Tề Diệu. Cảnh sát hỏi liệu Thích Miễn có ghen tị với Tề Diệu vì cô ta được công ty không.

“Công ty đó chỉ là con số lẻ, có thể thấy cảnh ảm đạm từ con số ít ỏi những phóng viên có mặt ở đó.” Từ đầu đến cuối vẻ mặt cô ta không chút cảm xúc, chỉ khi nói đến Thích Miễn mới hơi buồn lòng. “Em trai tôi nuôi ba con chó hoang, chăm sóc rất tốt. Người như vậy sẽ không thiêu sống người khác đâu.”

Rời khỏi phòng quan sát, Chân Ý loáng thoáng cảm thấy có chỗ bất thường, chợt nghe Thích Cần Cần gọi cô: “Luật sư Chân!”

“Hả?”

Đi qua một bên, cô ta khẽ nói: “Tôi muốn trả tiền cho di dưới danh nghĩa Thích Miễn.”

“Nhưng tôi đã nhận tiền của bố cô rồi... Có phải cô biết điều gì không?”

Lúc này, không biết một cô bé chạy từ đâu ra, đụng vào chân Thích Hành Viễn, ông ta ngồi xổm xuống lau khuôn mặt lấm lem cho cô bé.

Thích Cần Cần nhìn từ xa, thản nhiên nói: “Bố rất thích bé gái.”

Chân Ý tưởng mình không nghe rõ: “Gì cơ?”

Thích Cần Cần không nói gì: “Tôi không được gặp A Miễn, phiền đi quan tâm tới thằng bé. Nếu quần áo nó bẩn, nhờ đi mua hộ nó bộ đồ sạch sẽ.”

“Được.”

Chân Ý trở về bên Ngôn Cách, lẩm bẩm: “Cả nhà họ đều quái lạ.”

“Bởi vì họ đều đang che giấu và nói dối.” Lúc đó họ đã rời khỏi đại sảnh.

“Anh nhận ra à?”

“Ừ...” Lời còn chưa dứt, anh đã nhận điện thoại, tạm thời có việc đi trước.

Tư Côi tình cờ quay đầu lại, thấy Chân Ý đứng ở cánh cửa lớn, cố chấp trông theo hết như bức tượng. Ngoài kia mưa rơi lất phất, Ngôn Cách bước nhanh xuống thềm đá, tới bãi đỗ xe lái xe đi. Chân Ý đứng trên bậc thềm, ánh mắt vẫn dõi theo anh. Ánh mắt ấy không buồn thương, bình lặng, yên ắng, vui thích. Mưa bụi vương trên mặt và mái tóc cô, cô vẫn không hay, hãy còn trông ngóng.

Tư Côi đứng bên cạnh cô: “Cậu nhìn anh ta như vậy nhưng anh ta chưa từng biết, cũng chưa từng quay đầu lại. Cần gì chứ?” Tư Côi đau lòng thay bạn: “Chân, bỏ đi. Có lẽ anh ta không phải chén trà kia của cậu.”

Chân Ý lắc đầu. Không thể bỏ được. Dù cô không rõ vì sao mình đắm đuối anh đến vậy, nhưng cô chỉ yêu mỗi anh thôi, đã mười hai năm rồi.

“Chân, cảm giác thích anh ta là gì?”

“An toàn.”

“An toàn?”

“Ừ. Tôi không biết vì sao mình lại thích anh ấy, nhưng tôi hy vọng anh ấy yêu tôi. Tôi rất cố gắng, hy vọng anh ấy yêu tôi. Bởi vì tôi biết kiểu người như anh ấy một khi yêu ai sẽ mãi mãi không xa rời cô ấy. Nếu anh ấy yêu tôi, sẽ không bao giờ rời khỏi tôi. Tôi rất chắc chắn.”

“Nhưng như vậy cực khổ lắm!”

“Không cực.” Chân Ý mỉm cười. “Bởi vì vừa nãy cậu nói sai rồi.”

“Sai ư?”

“Ừ.” Chân Ý nhìn bóng lưng thẳng tắp giữa màn mưa phùn.

“Tôi không cảm thấy cực khổ, bởi vì anh ấy luôn biết rằng tôi đứng nguyên tại chỗ nhìn anh ấy, hơn nữa lần nào anh ấy cũng quay đầu, lần nào cũng vậy.”

Còn chưa dứt lời, trái tim Tư Côi sững lại, bởi vì: Giữa màn mưa lất phất, người đàn ông đến trước cửa xe đã quay đầu lại... Dù không thấy rõ vẻ mặt, nhưng quả thật anh đã nhìn về phía Chân Ý, không sai lệch, dừng lại vài giây.

Tư Côi nhìn Chân Ý, cô dõi mắt theo anh, cứ như vậy, thuần túy một lòng, bình thản lặng yên, thật hạnh phúc. Cô không buồn thương, đứng lặng ngóng trông, còn anh thì trao cô một cái quay đầu.

Từ đó, Tư Côi nhớ như in nụ cười hạnh phúc, thỏa mãn, đại khờ, thành kính trên mặt Chân Ý lúc ấy. Và cả khoảnh khắc Chân Ý cất giọng kiêu hãnh mà dịu dàng: “Lần nào cũng vậy.”

Thật ra có chuyện Chân Ý không nhớ, Ngôn Cách cũng đã sớm quên. Họ đều không biết, lần đầu tiên hai người gặp mặt không phải mười hai năm trước, mà từ tận mười bảy năm trước.

Trận hỏa hoạn hồi tiểu học ấy, bệnh viện hỗn loạn vô cùng, tiếng khóc lóc của trẻ con và phụ huynh liên miên không dứt. Nhóc Chân Ý không khóc, cô bé nằm trên cáng, im lặng. Bởi vì không khóc nên nhân viên cứu hộ đều quên mất, để cô bé ở trong góc. Trên mặt, trên người cô bé đầy vết máu, muốn tự bò đi tìm bác sĩ nhưng không nhúc nhích được. Quần áo cô bé rách nát, bộ ngực bằng phẳng của trẻ con và phần bụng lộ ra ngoài, vừa lạnh vừa đau.

Đám phóng viên ủa vào chụp ảnh quay phim, ghi lại thảm cảnh sau đám cháy. Cô bé bản thân ngơ ngác, nhìn chăm chăm vào máy ảnh, xấu hổ cực kỳ. Bàn tay nhỏ bé ra sức kéo, nhưng quần áo rách ròi, chẳng che được bao nhiêu.

Có người nhận ra cô bé là con gái của cặp thầy cô giáo anh hùng, vô số đèn flash chĩa về phía cô bé, ca tụng cặp thầy cô giáo vĩ đại xả thân cứu đám trẻ, hỏi cô bé có nhớ bố mẹ không, có tự hào không? Cô bé vừa u mê vừa sợ hãi, không biết gì cả, chỉ biết mình gân như không mặc quần áo, quần bách đến mức muốn chui xuống hố.

Nhưng lúc ấy, có một cậu bé đi tới, choàng chiếc áo khoác kiểu hải quân nhỏ nhỏ của mình lên người Chân Ý. Trong nháy mắt, cô bé được bao bọc lại, chỉ để lộ cái đầu bần thiêu. Đó là một cậu bé rất đẹp, khuôn mặt tinh khôi tuấn tú, đôi mắt như vì sao trên trời. Cậu không cười, không nói, thậm chí không dừng lại mà lập tức xoay người rời đi. Chỉ thoáng nhìn, Chân Ý bé nhỏ không kịp ghi nhớ mặt cậu.

Không kịp ghi nhớ.

Nhưng năm năm sau, cô gặp chuyện bất bình rút gậy bóng chày đánh lui một đám đầu gấu, quay đầu liền thấy một cậu thiếu niên đẹp tựa cơn gió. Trong thoáng chốc, không hiểu sao, không hề báo trước, không thể giải thích, cô vừa gặp đã yêu người con trai này. Muốn ở bên anh suốt đời.

Chân Ý ngồi sau xe, ung dung gọi điện cho Ngôn Cách. Lần trước ở Cục Cảnh sát, anh nói người nhà họ Thích có gì đó bất thường, Chân Ý cũng cho rằng như vậy. Ngôn Cách đang làm việc, bên kia loáng thoáng nghe thấy tiếng chim hay chuột đang kêu lít chít. Qua điện thoại, giọng anh bình lặng mà chậm rãi, rất êm tai: “Đầu tiên là Thích Hành Viễn, ông ta rất đau buồn, nói không tin Thích Miễn giết người, nhưng ngay sau đó ông ta lại khách quan bình tĩnh nói tính cách Thích Miễn nóng nảy; khi cảnh sát chưa hỏi, ông ta đã chủ động nói anh ta thường đánh nhau.”

Chân Ý: “Đúng. Rõ ràng Thôi Phi không muốn để Thích Miễn sống, hành động của Thích Hành Viễn lại khá khó hiểu. Ngoài mặt ông ta tỏ vẻ muốn giúp Thích Miễn, thật ra không phải vậy. Tề Diệu đã chết, họ không đau lòng, có phải bởi vì Tề Diệu biết sự thật về cái chết của Ngải Tiểu Anh không.”

“Em chắc chắn như vậy còn hỏi tôi làm gì?”

Chân Ý nhòen môi cười: “Đúng rồi, Thích Cần Cần nhắc đến một chi tiết, bố cô ta định giao công ty đó cho Tề Diệu, nhưng lần trước ở bệnh viện, Thích Miễn nói bố anh ta sẽ không cho Tề Diệu một xu. Em nghi ngờ họ muốn mua chuộc Tề Diệu.”

“Ừ.”

Chân Ý nhớ tới lời của Thích Cần Cần. “Ngôn Cách?”

“Hả?”

“Anh có ấn tượng thế nào về Thích Cần Cần?”

“Là sao?”

“Em cảm thấy Thích Cần Cần biết chuyện gì đó nhưng không nói.”

Ngôn Cách nhận xét: “Cô ta là người rất thông minh, vô cùng lý tính.”

“Tại sao?”

“Cô ta không nói lời thừa thãi. Lúc thẩm vấn, mỗi câu cô ta nói đều có ý nghĩa, ví dụ như cô ta nói Thích Hành Viễn muốn giao công ty cho Tề Diệu. Hơn nữa cô ta cũng không nói một cách cảm tính rằng mình không tin Thích Miễn giết người, mà đưa ra ví dụ nuôi chó.”

Đúng vậy, lúc ấy Chân Ý nghe thấy câu này cũng mềm lòng. “Sao cô ta không nói thật, rõ ràng cô ta rất quan tâm Thích Miễn.” Chân Ý nhú mày: “Cô ta còn nói một câu kỳ quặc.”

“Nói gì?”

“Cô ta nói Thích Hành Viễn rất thích bé gái.”

Bên kia điện thoại không còn âm thanh nữa. Một lúc lâu sau: “Em có thể đưa ra chứng cứ không?”

“Ặc, không thể.” Chân Ý cắn môi, hiểu ý anh, khẽ nói: “Biết rồi, em sẽ không phân tâm, trước tiên lo liệu vụ Thích Miễn đã.” Cô thở thê thương lượng bằng giọng điệu ngoan hiền, bên anh lại im bật.

Một lát sau anh mới cứng nhắc nói: “Không có việc gì tôi cúp máy trước đây.”

Trong căn phòng thẩm hỏi không xem là rộng rãi đặt một chiếc bàn hình chữ nhật, hai chân Thích Miễn bị còng vào ghế, tinh thần sa sút, lớp râu trên cằm

lún phún, thảm hại vô cùng. Ở phía đối diện, Chân Ý ngồi thẳng tắp; Giang Giang và Dương Tư làm trợ lý cùng nhân viên ghi chép ngồi hai bên.

Trải nghiệm mấy ngày ở tù, Thích Miển tức giận cực độ, vừa mở miệng đã chứa đầy bất mãn: “Tại sao luật sư của tôi lại là cô? Thôi Phỉ bảo cô tới hại tôi à.” Trẻ con, coi mình là trung tâm.

Hai tay Chân Ý đan lại đặt lên bàn, cô hơi nghiêng người về phía trước: “Để có được ngày hôm nay tôi phải nỗ lực chiến đấu từng bước một, hi sinh vị trí hiện tại của tôi để đi hại cậu, cậu đã soi gương chưa?”

Cô không hề che giấu vẻ châm biếm trong giọng nói, Thích Miển cứng họng: “Được, tôi không nghi ngờ chuyên môn và thành tựu của cô, bây giờ làm thủ tục bảo lãnh chờ xét xử cho tôi.” Anh ta vênh mặt hất hàm sai khiến, bực bội giãy khỏi còng chân.

Ánh mắt Chân Ý hờ hững, lời nói ra hết như tin tức: “Phóng hỏa giết người trong thang máy, tình huống cực kỳ nghiêm trọng, ảnh hưởng vô cùng ác liệt, mối hiểm nghi của cậu rất lớn, còn có nguồn lực và khả năng chạy trốn. Xin lỗi, trước khi phán quyết, cậu sẽ...”

“Bị nhốt ở đây mãi á?” Thích Miển nhảy dựng lên như bị pháo đốt. “VẬY cô nói mấy lời nhảm nhí gì chứ! Cô tới cũng chẳng có ích lợi quái gì cả!”

Chân Ý nhướng mày, khiêu khích: “Bao giờ bị xử chung thân, ở giữa nhà tù và trại cải tạo, cậu sẽ thấy mấy lời nhảm nhí của tôi sẽ có ích lợi quái gì!” Thích Miển bất động vài giây, đang nghĩ xem những lời cô nói có ý gì.

Dương Tư bên cạnh chột dạ, luật sư phải hợp tác với người ủy thác mà, Chân Ý không sợ người ủy thác phàn nàn đòi luật sư ư? Cô lén nhìn Giang Giang, Giang Giang nhún vai, ra vẻ chị ấy chẳng thể đẩy, em chịu thôi.

Thích Miển hiểu ra, nhất thời sụp đổ, gào lên: “Chết tiệt, cô đã kết án cho tôi rồi còn biện hộ làm quái gì! Nói cho cô biết, tôi không giết người, tôi không thiêu chết Tề Diệu. Tôi không thể chấp chận ngồi tù chung thân gì gì đó mà cô nói!”

Chân Ý không đánh giá lời anh ta nói là thật hay giả, trở lại chuyện chính: “Nếu không thể chấp nhận, hãy nói cho tôi biết mọi chuyện. Tôi bảo đảm sẽ tranh thủ lợi ích lớn nhất cho cậu từ sự thật cậu nói.”

Không biết vì lời hứa hẹn hay giọng điệu chân thành của cô mà Thích Miển giây phút trước còn gắt gỏng giờ đã trở nên yên tĩnh.

Dương Tư bất giác nhìn Chân Ý thêm một lượt, cô khá tập trung, bởi vì tập trung nên khuôn mặt trắng ngần như thể bao phủ một vàng sáng, khiến người ta không thể dời mắt. Dương Tư cảm thán, Thích Miển không hợp tác, nhưng lời nói cử chỉ của Chân Ý khiến tâm lý anh ta như ngồi tàu lượn siêu tốc, giờ đây chắc hẳn anh ta đã lơ lửng phòng bị.

Quả nhiên Thích Miễn cúi đầu, bắt lặc: “Hôm đó tôi vốn không muốn đi, nhưng Thôi Phi nói rằng bố tôi bảo tôi đi. Đồ lừa đảo! Chính bố tôi có xuất hiện đâu. Buổi họp báo của công ty hạng ba chán phèo, tôi không ngồi thêm được nữa bèn xuống tầng. Đến cửa phòng nghe thấy Tề Diệu đang hô hoán, nó bị nhốt trong thang máy nhân viên, tôi cười nó mấy câu rồi đi luôn. Mấy phút sau, tôi cảm thấy vẫn phải đi cứu nó. Nhưng lần này đi, bên trong đã bùng cháy, Tề Diệu biến thành quả cầu lửa. Tôi sợ hãi bỏ chạy.”

Nghe xong, Chân Ý không hỏi chi tiết mà nói: “Đây là lời cậu khai với cảnh sát, tôi đã xem rồi. Nói thật là tôi không tin. Thích Miễn, cậu ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi.”

Bả vai Thích Miễn run lên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn thẳng vào Chân Ý. Đôi mắt của cô gái trẻ đen trắng rõ ràng, như thể một đầm nước không gợn sóng, chứa đựng vẻ thâm sâu khó lường. Thích Miễn nuốt khan, nghe Chân Ý nói: “Những gì cậu nói vừa nãy là thật à? Nhìn vào mắt tôi trả lời.”

“Là thật...” Thích Miễn chưa gạt đầu xong, chỉ nghe “vút” một tiếng, Chân Ý đứng dậy, bỏ đi mà không ngoảnh đầu lại.

Thích Miễn hoang mang lúng túng. Dương Tư và Giang Giang liếc nhìn nhau, cũng theo ra ngoài.

Chân Ý khoanh tay đứng trước cửa, quan sát Thích Miễn qua tấm kính trên cánh cửa, vẻ mặt không rõ cảm xúc: “Anh ta vẫn không chịu nói thật.”

Dương Tư lo lắng: “Chân Ý, anh ta đang che giấu. Chúng cứ đã sờ sờ ra đó rồi mà anh ta vẫn không chịu hợp tác, cậu cẩn thận đừng để anh ta liên lụy. Vụ án này có mức ảnh hưởng ác liệt, cậu biện hộ giúp hung thủ sẽ bị người ta mắng chết mất!”

Cô có thể tưởng tượng cảnh tượng sau khi mở phiên tòa, cô đi theo Chân Ý tới đâu sẽ bị nhà báo truy hỏi nhục mạ đến đó. Thật sự không hiểu Chân Ý đã có nền tảng vững chắc như vậy rồi hà tất phải lợi dụng nước đục chứ. Con người quá khát khao danh tiếng và sự chú ý, dù là sự chú ý tiêu cực cũng không e dè ư?

Chân Ý làm như không nghe thấy những gì Dương Tư nói, cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, năm phút đã trôi qua, đủ để tạo áp lực tâm lý rồi.

“Đừng than phiền, bắt đầu làm việc thôi.”

Khoảng thời gian Chân Ý bỏ ra ngoài, Thích Miễn vốn thấp thỏm không yên, một mình anh ta bị nhốt trong phòng, chờ mãi cô mới trở vào. Anh ta gằn như bị ép điên, nổi khùng hỏi: “Rốt cuộc cô có dám chắc cứu được tôi ra không?”

Chân Ý khoan thai ngồi xuống, thông thả nói: “Đây là vấn đề khó khăn.”

Thích Miễn nện một phát xuống bàn: “Vậy cô tới đây làm gì?”

Người trông coi nhà giam đẩy một cánh cửa khác, quát: “Đàng hoàng chút đi!”

Thích Miễn nào từng bị người ta dạy dỗ, hết sức bực bội ngồi trở lại.

Chân Ý quan sát vẻ mặt anh ta, chế giễu: “Vừa muốn ra ngoài, vừa nói dối tôi. Thích Miễn, đầu cậu chỉ chứa len sợi thôi sao? Hiện giờ trên đời này chỉ có một mình tôi có thể giúp đỡ cậu, cậu còn xích mích với tôi.”

Cô rút một tờ giấy in trong tay Giang Giang, đưa tới trước mặt anh ta. Ngón tay trắng mịn gõ mạnh lên trên: “Mở to mắt nhìn cho rõ, dân mạng bỏ phiếu, 98% số người kêu gào hủy bỏ hình phạt chung thân, phán cậu tử hình, 2% còn lại cho rằng thiêu cháy cậu thích hợp hơn cả.”

Thích Miễn nhìn chằm chằm vào tờ giấy, sắc mặt trắng bệch.

“Bây giờ cậu đang đứng nơi đầu sóng ngọn gió của dư luận, ngài Chánh án nói sẽ giải quyết theo pháp luật, không bị ảnh hưởng bởi dư luận. Cậu có tin không?”

Ngón tay nắm mép bàn của Thích Miễn run rẩy, cuối cùng thốt ra: “Tôi hết đường cứu rồi, nhân chứng vật chứng đều có cả.”

“Trước tiên nói thật cho tôi biết hôm đây đã xảy ra chuyện gì, để tôi nhận định xem cậu còn đường cứu vãn hay không.” Chân Ý nói.

Dương Tư phát hiện, trong lúc lơ đãng, Chân Ý luôn khí thế ngời ngời.

Thích Miễn vẫn rầy rà, giọng điệu Chân Ý chậm lại: “Thích Miễn, dù cậu nói gì đi nữa, chúng tôi đều không nói ra, chúng tôi đã ký cam kết giữ bí mật rồi.” Hàng mày Thích Miễn cau chặt, đôi môi run rẩy, nhưng không mở miệng được.

Trạng thái im phăng phắc kéo dài mấy phút. Chân Ý nhìn đồng hồ đeo tay, trong vòng một phút đầu, phòng tuyến tâm lý của Thích Miễn sẽ yếu dần, rơi xuống mức thấp nhất. Nhưng sau quãng thời gian này mà anh ta vẫn không chịu mở miệng, chứng tỏ phòng tuyến lại được xây lên, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không lên tiếng nữa.

Sau khi nhận định rõ ràng, Chân Ý không hề chờ anh ta: “Cậu không nói, vậy để tôi hỏi. Đầu tiên nói một chút về động cơ giết người của cậu nhé.”

“File ghi âm trong điện thoại di động.” Cô ra hiệu cho Dương Tư mở bút ghi âm, lời nguyên rủa lạnh lẽo của Thích Miễn vang lên. “Tề Diệu, tao cảnh cáo mày, mày còn dám hại tao, tao sẽ giết mày!”

Thích Miễn cãi cố: “Đây là lời nói lúc tức giận!”

“Xin lỗi, thứ này sẽ trở thành chứng cứ trước tòa. Khi phán định phạm tội, điểm mấu chốt là động cơ giết người, cậu đã có rồi.” Chân Ý đưa cho anh ta một tờ giấy, khoanh một vòng ở mục “Động cơ giết người”.

Khoanh xong không buồn quan tâm tới ánh mắt Thích Miễn, cô nhìn về phía Giang Giang, Giang Giang mở cặp tài liệu, đọc: “Nhân viên nghiệm chứng đã phát hiện ra dấu vân tay và dấu chân của anh trên sàn nhà chỗ cửa thang máy.”

Thích Miễn: “Tôi thấy lửa nên chạy tới, hoảng sợ lại chạy đi.”

Chân Ý: “Xin lỗi, trợ lý của tôi không nói rõ. Chứng cứ cho thấy vết chân qua lại hai lần, vô cùng phù hợp với thói quen tâm lý trở lại xem xét hiện trường của hung thủ. Chúc mừng cậu, vật chứng then chốt cũng có rồi.” Chân Ý vươn người khoanh một vòng ở mục “vật chứng”. Khoanh xong lại búng tay: “Giang Giang, tiếp tục.”

“Nhân viên khách sạn đầu tiên thấy anh chạy ra từ thang máy vào lúc ba giờ chiều. Màn hình giám sát cho thấy thời gian giội chất lỏng dễ cháy vào thang máy là 2 giờ 59 phút 10 giây chiều. Thời gian bốc cháy là 3 giờ 2 phút 38 giây. Khoảng 3 giờ 4 phút, nhân chứng thứ hai nhìn thấy anh cầm bật lửa chạy ra ngoài.” Giang Giang đã theo Chân Ý làm việc trong khoảng thời gian dài, vô thức học được giọng điệu lạnh lùng mà nhanh gọn của cô. “Cảnh sát đã tìm thấy thùng sơn, trong đó còn sót lại hỗn hợp xăng và sơn cùng dấu vân tay của nghi phạm. Ngoài ra, cảnh sát đã tìm thấy chiếc bật lửa Zippo và chiếc giày thể thao sẫm màu xuất hiện tại một góc trong đoạn băng tại nhà của nghi phạm.”

Chân Ý dứt khoát kéo tờ giấy lại, khoanh tròn liên tiếp: “Nhân chứng, hung khí, công cụ gây án đều đầy đủ rồi.”

Chuỗi động tác này khiến mặt Thích Miễn xám ngoét. Chân Ý đẩy tờ giấy đến trước mặt anh ta: “Thích Miễn, tại sao cậu lại giết Tề Diệu?”

Thích Miễn trợn trừng mắt, vừa định lên tiếng, Chân Ý đã giơ tay lên ngăn cản: “Cảnh sát đã điều tra rõ ràng, cậu và Tề Diệu luôn bất hòa. Hồi bé mẹ cô ta cảm dỗ bố cậu, thường xuyên gây chuyện. Cậu coi cô ta và mẹ cô ta là tội nhân phá hoại gia đình cậu. Thù hận chất chứa quá sâu. Khoảng thời gian trước hai người gây gỗ tại phòng tập gym, cậu cắt tóc cô ta, cô ta đập gãy tay cậu.”

Đến giờ phút này, Thích Miễn lại bình tĩnh hẳn, không cúi kính nhường cuồng như trước đó nữa. Về mặt anh ta trở nên lạnh lùng, cắn môi theo bản năng.

Chân Ý phán đoán dựa trên ngôn ngữ cơ thể của anh ta. Anh ta đã ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, đang suy nghĩ, anh ta sẽ quyết định hợp tác. Ngữ điệu của cô cũng ôn tồn lại, trấn an: “Thích Miễn, khi này tôi nói rằng hãy cho tôi biết sự thật, tôi sẽ tranh thủ lợi ích lớn nhất cho cậu. Có nghĩa là tôi có thể tranh thủ lợi ích lớn nhất mà luật sư có thể tranh thủ cho cậu. Cậu có muốn hay không?”

Dương Tư kinh ngạc, lời này của Chân Ý gần như tương đương nói “Tôi là người giỏi nhất trong số tất cả luật sư”, không biết sự tự tin và khí phách của cô từ đâu ra. Mà hiển nhiên Thích Miễn đã khiếp sợ trước giọng điệu và lời nói đầy tự tin của cô, anh ta đã tin tưởng.

Thích Miễn nghẹn ngào, như thể nói mỗi một chữ đều cực kỳ khó khăn: “Luật sư Chân, tôi biết lần này tôi chết chắc rồi.”

Chân Ý lắc đầu: “Đừng nói mấy lời chán chường như vậy.”

“Tôi tới hai lần. Những nhân chứng vật chứng kia đều là thật. Tôi xong rồi. Bởi vì lần đầu tiên quả thật tôi đã xách thùng tới gội hết vào thang máy. Nhưng mà...” Anh ta há miệng, đôi mắt lấp lánh hơi nước.

Chân Ý không hỏi mà chờ anh ta.

“Nhưng...” Anh ta cúi đầu, nước mắt rơi lã chã: “Thứ tôi gội... là nước.”

“Tình hình của Thích Miễn như thế quả thật khiến em đau đầu.” Chân Ý mặc đồng phục y tá tình nguyện, bung khay thức ăn đi theo Ngôn Cách.

Cả buổi sáng cô bám lấy anh kể lể tình trạng công việc gần đây của mình. Mà cả buổi sáng anh chăm chăm làm thí nghiệm, không mấy chú tâm tới những lời ríu rít của cô.

“Nếu ban đầu anh ta muốn giết Tề Diệu, gội chất lỏng dễ cháy không châm lửa, bỏ dở việc phạm tội giữa chừng, lại mang đến tiện lợi cho kẻ mưu sát khác. Án lệ này rất hiếm gặp, rất khó gỡ gạc, nhưng đây tính thử thách. Nếu thứ anh ta gội là nước, nhưng trong lúc rời đi lại có người gội chất lỏng dễ cháy, anh ta trở lại châm lửa dọa Tề Diệu, nhưng bốc cháy thật, đây chính là sơ suất.” Chân Ý vừa nói vừa mở hộp cơm trưa của anh, bỗng khựng lại, xen vào một đề tài khác. “Ngôn Cách, ăn trưa với anh thế này có cảm giác như trở lại hồi trung học vậy.”

Ngôn Cách không nói không rằng, cầm khăn giấy lau đôi đũa vừa rửa.

Chân Ý tiếp tục: “Đáng tiếc không phải hai tình huống em vừa nói. Chứng cứ cho thấy Thích Miễn hắt hỗn hợp sơn và xăng rồi châm lửa. Đó chính là mưu sát, mà tính chất rất ác liệt.”

Ngôn Cách bung một bát canh dưa chuột đặt lên khay của cô, dặn dò: “Từ từ thôi.”

Cô gật đầu, chậm rãi cùng anh đi tới chỗ ngồi, miệng vẫn không ngừng nghĩ.

Thật ra từ lần đầu tiên gặp cô hồi trung học, Ngôn Cách đã cho rằng cô nói hơi nhiều.

“Thích Miễn nói thứ anh ta gội là nước, không châm lửa. Nhưng hiện giờ không có chứng cứ chèo chống. Thật nhưc đầu. Làm thế nào để tìm thấy chỗ sơ hở trong chứng cứ hiện có đây?” Giọng điệu của cô như người dẫn chương trình trên kênh Discovery. “Anh nói xem?”

Ngôn Cách cầm thìa khuấy canh, hờ hững: “Nói gì cơ?”

“Em nói nhiều như vậy, anh không có gì để nói à?”

“Ừ.” Cái thìa trong tay anh dừng lại, anh ngược mắt nhìn cô. “Sao bọn Tiểu Kha lại lên gọi em là sư mẫu?”

“Anh cũng nghe thấy à?” Cô làm ra vẻ “trùng hợp quá, em cũng vừa mới biết”.

“Tôi không điếc.”

“Có lẽ họ cảm thấy chúng ta rất đẹp đôi.” Chân Ý chớp mắt vô tội.

“...” Ngôn Cách cúi đầu ăn canh.

Vài giây sau, Chân Ý không kiềm nổi: “Anh giận đấy à?”

“Không.” Anh nói như thường. “Những gì em nói đều không ảnh hưởng tới tôi.”

“...” Nếu đổi lại là cô gái khác, có lẽ đã thâm tổn thương rồi. Nhưng Chân Ý vui vẻ cực kỳ, ánh mắt sáng chói, được voi đòi tiên. “Thật à? Vậy em có thể nói chúng ta đang sống chung, bác sĩ bảo cưới không?”

“...” Trái lại Ngôn Cách không đến mức bị sặc, chỉ im lìm nhìn cô. Đôi mắt kích động của cô lấp la lấp lánh, hết như bóng đèn. Bác sĩ bảo cưới? Chỉ có cô mới nghĩ ra được.

“Nếu có một ngày phân tích được cấu tạo đầu em, chắc tôi sẽ nhận được giải thưởng Nobel Sinh lý học hoặc Y học.” Ngôn Cách nói.

“Được, anh nghiên cứu nhiều một chút, em phối hợp với anh.”

“Nói vậy có lợi ích gì cho em?”

“Bao giờ em có thời gian, em phải theo đuổi anh mà. Nói vậy để đẩy lùi những cô gái khác, không ai cạnh tranh với em.”

Cạnh tranh? Ngôn Cách nghi ngờ. Không ai có thể cạnh tranh với cô, con gái bình thường không thể theo nổi những gì cô đã làm, dù chỉ là một việc.

“Đôi thủ cạnh tranh tiềm tàng của em là...?”

“Trong phòng thí nghiệm của anh có cả đồng nữ nghiên cứu sinh, nữ bác sĩ.” Chân Ý dẫu môi, để bụng. “Số tuổi xấp xỉ, còn là mối tình thầy trò cấm kỵ, và cả anh nữa!” Ánh mắt cô khinh khỉnh. “Mặc áo blouse trắng tinh tươm, đây là sự lôi cuốn của đồng phục.”

“...” Ngôn Cách im lặng một giây, lạnh lạnh nói: “Không phải ai cũng như em.”

Chân Ý: “Ặc, em quá dở hơi, không màng thể diện ư?”

Ngôn Cách: “Ừ, không còn ai có chấp như em.”

“Không có cô gái nào ám chỉ hay tỏ ý với anh à?” Chân Ý giống như bà chủ nhà kiểm tra mùi nước hoa trên áo chồng.

“Không có.” Anh quả quyết.

Thật ra là có, có điều anh không thu được tín hiệu thôi. Không để tâm, không hiểu, cũng không nghĩ trên phương diện đó, càng không khắc ghi trong lòng. Dần dà, các cô gái liền bỏ cuộc. Dẫu sao, có mấy ai giống như Chân Ý chứ?

Chân Ý nghiêng đầu nhìn Ngôn Cách, lông mi anh rất dài, đen đậm dày đặc, sống mũi cao cao, khi ngậm thức ăn môi sẽ hơi mím theo thói quen. Từ hồi trung học đã vậy, vẫn không thay đổi.

Trong thoáng chốc, cô phần nào hoài niệm quãng thời gian ấy; cô ôm đàn guitar nghêu ngao hát ở cửa lớp 8-1: “Anh hỏi em yêu anh sâu đậm đến đâu, em yêu anh đến mức muốn kết hôn...[1]”

[1] Bài hát Ánh trăng nói hộ lòng em của Đặng Lê Quân, được Chân Ý cải biên.

Ngôn Cách ngồi trong lớp đọc sách, làm như không nghe thấy; học sinh toàn trường đều chen chúc ở lan can hóng hớt.

Chân Ý nhớ lại chuyện xưa, cầm đĩa chọc đồ ăn trong khay của anh, rõ ràng đồ ăn giống nhau. Ngôn Cách không ngăn cản, để cô tùy ý.

Đám nghiên cứu sinh, bác sĩ và y tá cũng đang ăn trưa, bác sĩ Ngôn dẫn theo y tá nhỏ vốn đã đủ thu hút ánh nhìn rồi; còn thân mật chia thức ăn, quả thực là chuyện quá bất mắt. Ngôn Cách vẫn phớt lờ ánh mắt của mọi người như trước kia; nhưng Chân Ý tự mãn, một mặt khinh thường bản thân giả dối, một mặt hưởng thụ vô cùng, ngôn ngữ toàn bộ cơ thể đều đang tuyên cáo: Ngôn Cách là của tôi, là của tôi; tôi đã nhắm rồi, đã nhắm rồi đấy; không ai được phép tranh đoạt, không được phép đâu.

Chân Ý đá anh dưới gầm bàn: “Em nói với anh biết bao nhiêu điều về vụ án của Thích Miển, sao anh chẳng có phản ứng gì hết vậy. Hừ, trước kia ai dụ dỗ em nói với em “Chân Ý thân yêu, nếu cần giúp đỡ cứ việc tìm tôi”. Bây giờ thì sao? Không thèm nói câu nào.”

Ngôn Cách ngược mắt lên, nguyên văn của anh chắc hẳn không phải là vậy. “Tôi cho rằng tới bây giờ, em vẫn ứng phó được. Em nói ngắn ấy chuyện với tôi, chẳng qua muốn thuyết minh mức khó khăn của vụ án. Như vậy, bao giờ em nghĩ ra phương án giải quyết, tôi sẽ cảm thấy: “Ôi, Chân Ý giỏi quá đi”.”

Chân Ý bị nhìn thấu, nghiên răng lườm anh: “Hơi tí là nhìn thấu người ta, tên đàn ông chết tiệt nhà anh đúng là nhạt nhẽo.”

Cô nhào người trên bàn: “Em nghi ngờ hung thủ là người khác, nhưng không thể khẳng định 100%, cũng không thể dám chắc rằng Thích Miển không nói dối.”

“Dù thế nào đi nữa, em vẫn dự định đứng về phía anh ta. Bởi vì em là luật sư của Thích Miển.” Anh hiểu rõ tâm lý của cô.

“Phải.” Cô nhếch miệng cười, tràn trề lòng tin: “Dù hiện giờ chúng cứ gây bất lợi cho anh ta, nhưng em đã chuẩn bị sẵn sàng thách đấu.” Nói xong, cô nắm chặt tay, nhìn anh bằng ánh mắt rực sáng.

“...” Anh đã thấy ánh mắt cầu xin được khích lệ và an ủi này vô số lần. Anh biết mỗi khi cô toát ra ánh mắt này đều muốn nghe chính miệng anh nói.

Ngôn Cách lặng thinh hồi lâu, không tránh nổi ánh mắt của cô bèn thờ ơ bắt đầu nói: “Ừ, bạn Chân Ý thân yêu, cố gắng lên nhé.”

“Vâng!” Chân Ý cười tí mắt: “Em phải đến khách sạn nơi vụ án xảy ra, anh đi cùng em nhé.” Sự mong mỏi trong mắt cô không cho phép chối từ.

“Chiều nay tôi có thời gian...” Anh nói được một nửa, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn. Người có thể khiến anh khai báo hành trình... Là Ngôn Hủ ư?

Thu dọn xong xuôi, họ lên thang máy rời đi, Ngôn Cách hỏi: “Em cảm thấy cái chết của Ngải Tiểu Anh có mối liên hệ với cái chết của Tề Diệu phải không?”

“Ừm. Thật ra nhà họ Thích rất kỳ lạ, dù Thích Miển có phải hung thủ hay không, em vẫn muốn biết rõ mối liên quan giữa hai chuyện này.”

Nói rất kiên quyết, Ngôn Cách lơ đãng cụp mắt. Bởi vì làm nhân viên tình nguyện nên hôm nay cô không trang điểm, trông ngây thơ, thanh tú và tinh khôi hơn khuôn mặt “luật sư” thường ngày, nhìn rất thoải mái.

Cô có khuôn mặt trẻ con, nhiều khi phải trang điểm để tăng độ tuổi, gia tăng độ tin cậy trong công việc. Trút bỏ lớp trang điểm, mắt cô đen nhánh, chân thành và mềm mại; da dẻ, khờ dại, hết như ánh mắt ngơ ngác nhìn anh thờ trước. Cô gái hơi mím môi, hình như ánh mắt xa xăm, trầm tư, mang sự cố chấp ngấm ngấm.

Trong ký ức, cô làm việc gì cũng chỉ nhiệt tình được một lúc, luôn phân tâm, như thể con vật chốc thì nhặt dưa hấu lát lại ném hạt vừng trong truyện cổ tích. Nhưng, không ngờ cô lại cố chấp với anh đến thế, mười hai năm nhớ mãi không quên.

Chân Ý lơ đãng quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh thì ngẩn ngơ một giây, ngay sau đó nhướn môi cười: “Lại nhìn em!”

Trái lại Ngôn Cách không hề xấu hổ, thong thả dời mắt đi.

“Đừng ngượng mà.” Cô chấp tay sau lưng, nghiêng đầu kẻ sát vào anh. “Em là của anh, anh muốn làm gì cứ nói thẳng.”

“...” Ngôn Cách phớt lờ cô.

Cô vui vẻ tự đắc cười khanh khách, cười trong chốc lát mới nói việc chính: “Em hỏi anh việc này, em cảm thấy vụ thiêu cháy này có thủ đoạn quá hung tàn. Người bình thường cho dù giết người vì trả thù, liệu có tàn nhẫn như thế không?”

“Xem tình hình.” Ngôn Cách giữ cửa thang máy để cô ra ngoài trước.

“Hình như có không ít vụ kiểu như chặt xác, tạt axit...”

“Chặt xác là khái niệm hoàn toàn khác.” Ngôn Cách ra khỏi thang máy.

Chân Ý thử phân tích: “Tuy chặt xác làm nhục người chết gấp bội, nhưng đa số tình huống đều vì giấu xác nên phải bắt đặc dĩ, đúng không?”

Ngôn Cách “ừ” một tiếng: “Dù có tức giận, nhưng cách trả thù giữa người với người không giống nhau. Đều là nảy sinh cãi vã với bạn cùng phòng, đều là tâm lý yếu ớt, cảm xúc dị thường, anh Mã chọn rút dao giết người, nhưng Diêu Phong lại tạt axit.”

“Vì thế Diêu Phong tàn nhẫn hơn anh Mã?”

“Có thể nói như vậy. Ví dụ như vụ thiêu người này, nghe giống cái gì?”

“Giống chuyện phân tử khủng bố mới làm.” Chân Ý nổi da gà, chà cánh tay theo bản năng.

“Thông thường người bình thường sẽ không giết người kiểu ấy, dù có thù hận sâu nặng cách mấy cũng hiếm có người lựa chọn phương thức báo thù tàn bạo đến vậy. Bởi vì con người bình thường hoặc nhiều hoặc ít đều có khả năng đồng cảm.”

“Khả năng đồng cảm?” Chân Ý cảm thấy xa lạ.

Ngôn Cách giải thích: “Con người sẽ thương hại những thứ bé nhỏ, thông cảm với khổ đau, là bởi vì anh ta có khả năng cảm thụ và thấu hiểu tình cảm của người khác.”

“Có người cực kỳ tàn nhẫn, bởi vì họ thiếu khả năng đồng cảm?”

“Ừ, thiếu khả năng đồng cảm thường liên quan tới rối loạn nhân cách kiểu chống xã hội.”

Chân Ý nhú mày ngẫm nghĩ: “Lần trước em miêu tả trạng thái cái chết của Ngải Tiểu Anh, anh nói hung thủ bị rối loạn nhân cách kiểu xung đột, lần này ý anh thế nào?”

“Tôi vừa mới nói rồi.” Anh nói ngắn gọn.

Thiếu khả năng đồng cảm, bạo lực, xung đột, chống xã hội? Thích Miển là người thế này ư? Cô không chắc. Nhưng, giao lưu tư tưởng, trao đổi suy nghĩ và va chạm trong ý tưởng mà không hề có chướng ngại với Ngôn Cách thế này, cô rất vui, như thể lúc trời nóng ran có cơn gió mát thổi qua vậy. Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, tâm tình rất tốt, cười lộ hàm răng trắng sáng.

Ngôn Cách: “...”

Cô luôn thi thoảng lộ ra nụ cười và ánh mắt như hồ ly thấy gà con thế này.

Nhưng hôm nay, thái độ anh khác thường, hỏi: “Cười cái gì?”

“Nói chuyện với anh rất vui.” Cô nói: “Ngôn Cách, chúng ta ăn rơ như vậy, không đến với nhau đúng là thiên lý khó tha.”

Bất cứ lúc nào, bất kể thảo luận vấn đề gì, cô đều có thể không hề áp lực, không hề liên quan mà chuyển về đề tài này. Mà một khi nhắc tới chủ đề này thì anh lại cứng họng.

Mắt Chân Ý cong cong, cười vô tư lự: “Không sao, Ngôn Cách. Anh không cần áp lực đâu, là em thích anh, em cố gắng là được rồi.”

Em cố gắng được rồi. Có mấy cô gái có thể mạnh mẽ nói ra lời này?

Ngoài bệnh viện có xe chờ. Họ lên xe, Ngôn Hủ đã có mặt ở đó. Chân Ý kinh ngạc, Ngôn Cách gửi tin nhắn không phải để hủy bỏ cuộc hẹn với Ngôn Hủ, mà để gọi anh ấy qua đây.

“Ngôn Hủ!” Cô chào anh. Như thường lệ, anh vẫn làm như không nghe thấy mà chỉ mãi chơi iPad. Chân Ý liếc nhìn, không phải chơi game mà đang dùng phần mềm thiên văn tính toán tham số các vì sao, trong tay là bầu trời sao sâu thẳm.

“Kỳ diệu quá.” Cô ca ngợi.

Ngôn Hủ vẫn phớt lờ.

Chân Ý ở bệnh viện tâm thần bấy lâu, đoán được Ngôn Hủ mắc chứng tự kỷ rất nặng, không phải anh không để ý tới cô, mà anh thật sự không có cảm giác về cô. Không nhìn thấy, không nghe thấy, không cảm nhận được. Anh hoàn toàn chìm đắm vào thế giới thuần khiết của mình.

Lúc Ngôn Cách không đi làm, cuộc sống của anh rất đơn giản: Ở bên Ngôn Hủ. Vì thế anh mới xuất hiện cùng An Dao tại trung tâm thương mại và tiệc mừng thọ. Những lúc ấy đều có mặt Ngôn Hủ, có điều Chân Ý không thấy mà thôi.

Chân Ý nhìn Ngôn Cách, anh lại nhìn em trai. Cô dẫu môi, thậm chí mắng anh “tên cuồng em trai”, mắng xong lại thấy mềm lòng.

Ánh nắng chiều nhẹ nhàng và biêng nhác, xuyên thấu qua lớp kính sẫm màu. Một lớp sáng mỏng manh dịu dàng hắt lên khuôn mặt anh, để lại một cái bóng trên đôi mắt sâu thẳm của anh. Bởi vì tia sáng mà ngũ quan của anh trông rõ nét hơn, cái bóng nơi hốc mắt cũng sâu thêm. Ánh mắt anh nhìn Ngôn Hủ tuy vẫn bình lặng, nhưng mang nét dịu dàng và bao dung, chứa đựng tình thân, sự tận tụy và chuyên chú.

Trái tim Chân Ý mềm nhũn, anh chỉ để lộ vẻ mặt như vậy với người nhà mà thôi. Nếu cô trở thành người nhà của anh, anh sẽ nhìn cô như vậy.

Ngôn Cách, em rất muốn trở thành người nhà của anh, rất muốn, rất muốn.

Cô nhìn anh tha thiết, hàm chứa nguyện vọng nhỏ nhoi, đáy lòng vừa sáng láng vừa đau thương. Trên đời này, không có mấy thứ khiến cô yêu thích, khiến cô để tâm; trên đời này, chỉ có một người đáng để cô dốc hết tất cả mà theo đuổi thôi.

Ngôn Cách nhận thấy gì đó, chậm rãi quay đầu lại liền bắt gặp ánh mắt thẳng thắn mà dịu dàng, cố chấp mà thành kính của cô. Anh ngẩn ngơ, trái tim như bị thứ gì đó chạm phải.

“Nhìn gì thế?” Tiếng anh thanh nhã, khẽ hỏi.

Khóe môi cô nhoẻn lên, nụ cười ngây thơ hết như đứa trẻ mong mỗi chiếc kẹo, cô nói: “Hâm mộ quá đi.”

Nghe có vẻ không đâu vào đâu, nhưng Ngôn Cách lại hiểu, nhất thời không biết nói sao.

Cứ như vậy, cả quãng đường tĩnh lặng tới đích.

Giang Giang và Dương Tư chờ ở khách sạn, thấy Chân Ý xuất hiện cùng một đôi mỹ nam, họ đều sửng sốt. Dương Tư ngạc nhiên hơn cả, Chân Ý lại theo đuổi Ngôn Cách rồi ư?

“Hi, Ngôn Cách.” Dương Tư nhiệt tình chào anh.

Ngôn Cách nhìn sang, ngẫm nghĩ giây lát rồi khẽ gật đầu: “Xin chào.” Anh không có ấn tượng với cô gái này.

Dương Tư cảm thấy chán nản, tốt xấu gì hỏi học sinh cô là bạn thân của bạn gái anh đây.

Giang Giang vô tâm vô tư, sau mấy giây ngắm mỹ nam, cô lập tức hướng về thần tượng: “Chị Ý, chị xác định biện hộ vô tội ạ? Chứng cứ của bên kiểm sát vô cùng xác thực, không phải quá khó sao?”

Chân Ý cười: “Không xét khó bao nhiêu, mà chỉ xét chúng ta cố gắng đến đâu.”

Họ tới thang máy hiện trường vụ án trước, đứng ở góc tầng lầu. Sau một trận hỏa hoạn, giếng thang máy, cửa thang máy, nắp trên của cabin thang máy đen sì. Trong vách thang máy có vài vệt tro đen, e rằng đó là dấu vết thân thể bốc cháy của Tề Diệu để lại. Không biết có phải do tâm lý hay không, bầu không khí như có mùi thân thể con người cháy khét. Dương Tư buồn nôn, che miệng chạy tới phòng vệ sinh.

Chân Ý cau mày, thấy rất muốn nôn. Tâm tư cô hơi dao động, trước mắt xuất hiện ánh lửa. Cô ôm trán, có phần choáng váng. Một giây sau, có một đôi tay

ấm áp mà mạnh mẽ ôm lấy cô. Mông lung ngẩng đầu lên, cô trông thấy khuôn mặt trầm tĩnh của Ngôn Cách. Anh nắm lấy cánh tay cô, giọng nói trầm ấm: “Chân Ý.”

Cô không thể không chế mà nhìn vào mắt anh, trong suốt sáng ngời, sâu thăm thẳm. Trái tim cô bỗng bình yên, dần dần hoàn hồn: “Hả?”

“Lùi ra sau một chút đi. Khu vực gần thang máy có thể vẫn còn sót lại khí độc.” Anh nói dối mà cũng bình thản ung dung, tìm một lý do thích đáng.

“Ừm.” Cô nghe lời cách xa ra.

Tại sao Tề Diệu lại đi thang máy nhân viên trong góc chứ? Có ai gọi cô ta đến ư? Muốn bí mật làm gì? Bên này là ngõ cụt, ngoài cầu thang ra không có phòng khách nào nữa. Cách đó mười mấy mét, hành lang uốn quanh, đằng kia là phòng khách và bàn trực. Thích Miển chạy ra từ đằng đó, hai lần bị hai nhân viên phục vụ bắt gặp. Người thứ nhất thấy anh ta hoảng hốt chạy vào phòng, người thứ hai thấy anh ta cầm bật lửa chạy vào phòng.

Thang máy đặt đối diện thang bộ, cạnh cửa có biển báo “đang sửa chữa”. Đẩy cửa ra, bên trong nồng nặc mùi fomandêhít[2]. Sáng nay lúc lấy bản vẽ mặt bằng hiện trường, cô đã hỏi Thích Miển vì sao khi thấy Tề Diệu bị thiêu cháy, anh ta không chạy theo đường cầu thang bộ. Thích Miển trả lời rằng cầu thang bộ đang sửa, còn đề biển “Sơn chưa khô”. Ở quá gần thang máy xảy ra hỏa hoạn, sơn dễ cháy, anh ta không dám đi theo lối đó.

[2] Hợp chất hữu cơ fomandêhít (formaldehyde), ở điều kiện bình thường là một chất khí có mùi hăng mạnh, có thể được tạo ra từ sự cháy không hoàn toàn của các vật liệu chứa cacbon. Nó có mặt trong khói của các đám cháy rừng, khí thải ô tô và khói thuốc lá.

Chân Ý định đi xem hành lang phòng khách, quay đầu thấy Ngôn Hủ chăm chú quan sát thang máy, thò đầu vào giếng thang nhìn lên nhìn xuống. Ngôn Hủ biết thứ này ư? Chân Ý vừa định hỏi, Ngôn Cách đã hành động trước: “Sao thế?”

Giờ mới nhận ra, Ngôn Hủ sẽ không để ý tới lời cô nói. Cử chỉ nhỏ này của Ngôn Cách khiến cô ấm lòng.

“Hệ thống cuộn cửa thang máy một chiều, tệ hại, kém chất lượng.” Ngôn Hủ lẳng lẳng nhận xét, ngón tay lướt trên màn hình iPad. Màn hình vũ trụ biến mất, xuất hiện một chương trình vẽ. Loáng cái, trên màn hình lập tức hiện ra một sơ đồ mạch điện phức tạp nhưng có trình tự. “Trợ lực JKM, dòng điện chạy qua trục quay DM, điện trở RKM mở cửa...” Anh giải thích cặn kẽ nguyên lý mạch điện, sự thay đổi tốc độ lúc mở cửa và đóng cửa của loại thang máy này.

Chân Ý như lọt vào sương mù, Ngôn Cách lại vô cùng chăm chú. Một người nghiêm túc giảng giải, một người lắng tai nghe, đúng là đôi bạn khăng khít vô cùng.

“Lúc cửa cabin mở ra thì không thể khép lại, bởi vì điểm giới hạn ở đầu cuối bị hỏng, nên cửa cabin vẫn giữ trạng thái mở.” Nói đến đây, Ngôn Hủ lắc đầu. “Ngôn Cách, loại thang máy này quá thô sơ, không tinh xảo, em không thích.”

Rồi anh đưa tay xoa, những thứ vừa được vẽ lên máy tính bảng biến mất hoàn toàn. Sau đó lập tức đổi giao diện, tiếp tục vui đầu nghiên cứu dải Ngân Hà.

Chân Ý: “...” Cô còn tưởng khi này anh phân tích thang máy là để giúp mình, thì ra đơn giản chỉ là quái thai thích cơ khí.

Cô không kìm được: “Ngôn Hủ, thang máy bị kẹt ở đây do khách quan hay chủ quan vậy?” Ngôn Hủ không nghe thấy, cứ làm việc của mình.

Chân Ý chờ vài giây, nhìn Ngôn Cách cầu cứu, anh hỏi: “Tại sao thang máy lại kẹt ở đây?”

“Tình huống đơn giản nhất là thang máy gặp trục trặc.” Ngôn Hủ không ngẩng đầu, vừa tính toán vừa phân tâm đáp lại. “Nếu việc này là do con người tác động, vậy đầu tiên người trong cabin phải nhấn nút ngừng gấp, sau đó dùng tay mở cửa cabin. Dù là trục trặc hay có người tác động, thì vẫn phải có người ở ngoài dùng chìa khóa tam giác mở cửa. Bởi vì cabin đã hạ xuống quá sâu, người đứng trong thang máy không thể mở cửa bằng sức người được.”

Trong số vật chứng không có chìa khóa tam giác, Chân Ý chỉ chỗ bị cháy mở tung trên nóc cabin, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Cửa thoát hiểm.” Ngôn Cách đáp.

Không còn gì có thể khai thác nữa. Chân Ý vòng qua khúc quanh, đi từ hành lang phòng khách tới bàn trực. Đứng ở đó nhìn về chỗ ngoặt, không xa không gần, tầm nhìn rất rõ. Hai nhân chứng nhìn thấy Thích Miển từ đằng này. Bàn trực sắp xếp đơn giản mà chuẩn mực, nhưng không có ai trông coi. Chân Ý liếc nhìn màn hình máy tính, trên thanh tác vụ là baofeng[3], trên máy còn cắm tai nghe, cô lập tức chụp ảnh lại.

[3] Tên một phần mềm chạy video và website upload phim của Trung Quốc.

Mọi người rời đi, tới cửa, Chân Ý nói: “Hôm nay tới đây thôi.”

Giang Giang gật đầu, Dương Tư do dự: “Ý, cậu không đi cùng bọn tớ à?”

“Không, tớ còn có việc.”

Ngôn Cách và Ngôn Hủ đã lên xe, Dương Tư nhìn theo chiếc Rolls-Royce màu đen khiêm tốn, khẽ hỏi: “Có phải cậu với Ngôn Cách...”

“Ha ha, tớ sắp yêu đương rồi.” Chân Ý cười thoải mái, đôi mắt cong cong.

“Thế còn công tố viên Doãn?”

“Tớ và anh ấy vốn dĩ không có gì.” Chân Ý nhanh bước đi xuống bậc thềm, vẫy tay mà không quay đầu lại, tung tăng rời đi.

Trong xe, Ngôn Hủ cúi đầu, chăm chú làm việc của mình. Ánh sáng mờ tối, vẻ mặt Ngôn Cách không rõ: “Ngôn Hủ.”

“Dạ?”

“Nếu em trả lời Chân Ý, anh sẽ rất vui.” Giọng điệu bình thản, không mang vẻ trách cứ. “Dù sao, sau này em sẽ thường xuyên gặp cô ấy.”

Ngôn Hủ lặng im vài giây mới chậm chạp ngẩng đầu, nhìn anh trai, ánh mắt thuần khiết như trẻ thơ, rất ngoan ngoãn nhận lời: “Em sẽ cố gắng.”

Ngôn Cách mím môi, gật đầu.

Một giây sau, Chân Ý mở cửa lên xe, không gian lập tức trở nên sống động. Cô gần như nhảy vào, ngồi phịch xuống ghế khiến chiếc xe hơi rung.

Ngôn Hủ ngồi ở đầu bên kia cũng bị ảnh hưởng, tay vừa dao động, hình vẽ trên máy tính bảng xuất hiện thêm một đường màu đen thô kệch. Trước nay anh không biết rằng xe chưa nổ máy sẽ rung chuyển, còn tưởng là động đất, bàng hoàng mất mấy giây mới ngơ ngác quay đầu nhìn Chân Ý.

Ngôn Cách cũng nhìn Chân Ý. Bởi vì kích động mà đôi mắt cô ngời sáng, rục rịch như có thể chiếu sáng cả thế giới.

Cô vui vẻ khoe khoang: “Ha ha, vụ này em thắng chắc rồi.”

Nghe vậy, Ngôn Cách hơi cau mày, vừa nãy ở trong thang máy không hề có chứng cứ gì đặc biệt: “Em đã xác định được hung thủ rồi ư?”

“Sao có thể chứ?” Chân Ý trợn mắt. “Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy, em đâu phải là Sherlock Holmes.”

“Em nói...”

“Em xác định Thích Miển có thể thoát tội, anh nói xem như thế có phải là thắng vụ này không?”

Ngôn Cách hiểu ra, chứng cứ là một chuyện, định tội là chuyện khác: “Em đã tìm được điểm tác động có thể tấn công nhân chứng và vật chứng.”

Nếu nhân chứng và vật chứng xuất hiện vết nơ, dù là thật cũng không thể sử dụng.

“Ừm!” Chân Ý ngẩng đầu lên, thấy Ngôn Cách nghiêm túc đợi cô nói tiếp liền hé miệng cười. “Muốn biết phải không, bao giờ mở phiên tòa anh phải đi dự thính đấy nhé.”

“Phải xem có thời gian không đã.”

“Hứ!” Chân Ý bĩu môi, ló đầu nhìn Ngôn Hủ. “Ngôn Hủ, anh có đi không? Tôi rất giỏi đấy.”

Ngôn Hủ cúi đầu, ban đầu phớt lờ cô, cả mười giây sau, đến khi Chân Ý bỏ cuộc rồi, anh mới ngẩng đầu lên, nói đều đều: “Cô có mặc chiếc áo sơ mi kia không?”

“Sơ mi?” Chân Ý không hiểu, đưa mắt cầu cứu Ngôn Cách.

“Nó nói chiếc áo sơ mi em mặc hôm ở bệnh viện, màu trắng, bên trên có rất nhiều hình khối màu đen.” Ngôn Cách khẽ nói: “Nó rất đam mê số học và hình học.”

“...” Chân Ý bỗng vỡ lẽ, nhớ tới lúc bắt gặp ở hành lang bệnh viện, Ngôn Hủ nhìn cô chăm chăm, ánh mắt rôi rắm mà không dám tới gần. Thì ra là một tên nhạy cảm với hình khối. Không hiểu sao trong đầu cô xuất hiện một nhóc Ngôn Hủ chibi, giậm chân gào thét trong lòng: “Tôi muốn hình khối, tôi muốn hình khối, nhưng tôi không muốn lại gần loài người, không muốn lại gần loài người.”

Chân Ý giải thích: “Trên tòa không thể mặc như vậy.”

“Ồ, tiếc quá.” Ngôn Hủ nói: “Vậy tôi không đi.”

“...” Chân Ý á khẩu. Nhưng chàng trai này là em trai của Ngôn Cách, nhất định phải làm thân. Cô cần mẫn lôi kéo làm quen, thấy khối rubic trên xe, cô cầm lên chơi: “Ngôn Hủ, anh rất thích rubic nhỉ.”

Ngôn Hủ lại phải mất vài giây mới ép mình nghe thấy lời cô nói. Trong lòng anh thầm tính toán khoảng cách thời gian giữa mỗi câu thoại của cô, phát hiện tần suất mình bị cô gọi tên quá nhiều, cao hơn cả Ngôn Cách. Nhưng anh đã hứa với Ngôn Cách phải trả lời cô, anh mong Ngôn Cách vui vẻ, vì thế anh rất cố gắng nói: “Tôi biết hai mươi chín cách đưa rubic trở về như cũ.”

Chân Ý tò mò: “Thật ư?”

“Nhưng sẽ không nói cho cô cách nào đâu.” Anh nghiêm túc nói thật.

“...” Anh nhỏ mọn theo cách đáng yêu như vậy, anh trai anh có biết không?

Cô quay đầu nhìn Ngôn Cách.

Ngôn Cách: “...”

Ngôn Hủ đã rất cố gắng rồi, thật đấy.